

○ HERM. NIEMI. ○



○ OPAS ○ ○ ○ ○ ○

○ LUKEMISTA ○

ALJETTAESSA

.....
WERNER SÖDERSTRÖM.O.Y.

ANNONCIER, BOONIKS, BOW, DAYREAN, LAY, HANAW

YOUNG PEOPLE'S SOCIETY
MAYUMI YOUNG PEOPLE'S SOCIETY

LYNN BROWN SOCIETY
MAYUMI YOUNG PEOPLE'S SOCIETY



YOUNG PEOPLE'S SOCIETY

YOUNG PEOPLE'S SOCIETY

YOUNG PEOPLE'S SOCIETY

Paajennettu laitos

Opas

Lukemista Aljettaessa

Kotiopetusta ja kiertokouluja warten

Kirjoittanut

Herm. Niemi



Porwoosja,
Werner Söderström Osakeyhtiö
1911

ALKULAUSE.

Tämä »Opas» on kustantajan pyynnöstä kirjoitettu sekä kotia että kiertokouluja varten, ja tarjoo tämä apuansa lukemisen alkuopetuksessa, kunnes lapset kykenevät jotakin varsinaista lukukirjaa käyttämään.

Opettaja laskee opetuksellensa hyvän perustuksen ja tekee menestyksen mahdollisemmaksi, jos hän, ennen kuin antaa tämän kirjan lasten käsiin ja ryhtyy heille kirjainten muotoja näyttämään, menettelee sillä tavalla, kuin K. Raition ja allekirjoittaneen toimittamassa »Äidinkielen opetusopissa» lukemisen opetuksen valmistavista toimista neuvotaan (sivv. 22—28). Sillä jos lapset jo kuulemansa mukaan tuntevat kielen äänteet ja osaavat ne erikseenkin lausua, niin oppivat he niiden merkit hyvin helposti tuntemaan, ja oppiminen tuntuu heistä hauskalta. Muutenkin voi opettaja saada menettelylleen ohjeita samaisesta opetusopista, vaikka ei tämä »Opas» olekaan järjestetty kirjoitusluku-tavan mukaan; menettely kirjainten esittämisessä, tavaamisessa ja luettavan sisällyksen selvittämisessä on kuitenkin samallinen.

Jyväskylässä Elokuulla 1899.

Kirjoittaja.

Pienet kirjaimet; tawans- ja lukemisharjoituksia.

i ii.

u uu. — ui.

l luu. — ii=li ui.

t tu=li. — tuu=li. — tii=li. — tuu=li tu=li. — tut=tu tuu=tii.

n nii=ni. — u=ni. — nut=tu. — tun=ti. — lin=tu tu=li. — tuu=li tun=tuu. — nii=ni ui. — lin=tu ui.

m mum=mu. — nii=nin mum=mu tu=li. — im=min mum=mu tu=li. — mim=min mum=mu tu=li.

a aa. — aa=mu. — aa=mul=la an=ni lau=laa lau=lun. — ai=ni tuu=tii lai=naa. — sii=na lait=taa tul=ta uu=niin. — mat=ti maa=laa ai=taa.

h hal=li. — han=nu huu=taa hal=li=a. — hal=li ha=lu=aa hut=tu=a. — hil=ma antaa hut=tu=a. — hal=li huu=taa: hau, hau.

O oo. — ol=si on tan=hu=al=la. — ol=lil=la on o=ma mum=mo. — ol=si tah=too tul=la mum=mo=laan. — tau=ti on tul=lut ol=lin o=maan mum=moon.

F fa=na. — fa=na faa=fat=taa. — fa=na mu=nii mon=ta mu=naa. — fa=nan mu=ni=mat mu=nat on fau=nii=ta. — fuf=fo=fin faa=fat=taa. — mut=ta fuf=fo lau=laa=fin aa=mul=la.

E ee. — ei=no me=nee fou=luun. — em=ma tah=too tul=la ei=non mu=faan. — mut=ta em=maa ei o=te=ta fou=luun. — em=ma on fo=to=na. — em=ma on fol=man=nel=la. — em=ma ei lu=e. — em=ma lau=laa.

R riif=fa. — mum=mon ni=mi on riif=fa. — riif=fa mum=mol=la on mir=ri. — mir=ri me=nee mur=fi=naa ha=fe=maan. — hii=ri on mir=rin mur=fi=na. — riif=fa mum=mol=la on ruf=fi=fin. — rii=fal=la on ai=na kii=re. — riif=fa on ah=fe=ra mum=mo.

P pii=ri=leif=fi. — pi=haan teh=tiin pii=ri.
— pii=riin pan=tiin pie=ni hii=ri. —
mir=ri ot=ti hii=ren fiin=ni. — pek=ka o=li
tuo pie=ni hii=ri. — tep=po o=li ol=
lut mir=ri. — leif=fi o=li oi=kein hu=
pai=nen.

Ä ää. — äi=ti. — äi=ti on ra=pul=la. —
lai=na leif=fii ran=ta=hie=fal=la. — äi=ti
huu=taa lai=naa. — lai=na kuu=lee ää=
nen. — hän tot=te=lee äi=ti=ä. — hän
rien=tää tu=paan. — hy=wä on ai=na to=
tel=la äi=ti=ä.

W wii=wi. — weif=fo wie wii=wi=ä we=
neel=lä. — we=ne ful=fee lai=neil=la. —
wei=fon we=ne on fe=we=ä ful=fe=maan.
— wii=wi=ä ei pe=lo=ta. — weif=fo on
wii=wil=lä tur=wa=na. — we=ne=ret=fi
on wii=wil=le hu=pai=nen.

Y yy. — pny. — pny on pie=ni lin=tu. —
mif=fo pny=tää phi=tä. — hän am=puu
nii=tä. — hän myy pnyht. — mut=ta
hy=tä pny=tä ei hän me=ne myy=mään. —

hän pyh=tää mon=ta pyh=tä. — ne hän myy kai=f=ki yht=ai=kaa.

J jo=fi. — o=ja al=kaa nii=tyl=tä. — o=ja on kai=tai=nen ja ma=ta=la. — mut=ta o=ja laa=je=nee. — wet=tä tu=lee e=nem=män. — o=ja on jo jo=ke=na. — wet=tä on pal=jon. — jo=fi wie wet=tä jär=ween ta=hi me=reen.

J sa=mu=lin saap=paat. — suu=ta=ri te=fi sa=mu=lil=le saap=paat. — saap=paat o=li=wat uu=si=na kau=niit. — sa=mu=li pi=ti saap=pai=tan=sa. — ne tu=li=wat ru=mif=si ja rif=ki=näi=sif=si. — sa=mu=lin mie=li kää=wi pa=hat=si.

S sis=ko. — sis=ko is=tuu kou=lus=sa. — sis=ko lu=fee ah=fe=ras=ti. — ei=len o=li sis=ko las=sin kans=sa sou=te=le=mas=sa. — siel=lä sor=sat uis=ke=li=wat fais=lis=tois=sa. — sor=sat uis=ke=li=wat so=mas=ti.

Ö öö. — öil=lä on pi=me=ä. — lam=pus=sa on ölj=ä. — ölj=ä pa=laa. — mo=ni te=fee höl=lä=fin työ=tä. — mut=ta lap=jet

hyö=ri=föööt päi=wät. — fäh=föööt il=lal=la
 war=hain le=wol=le. — jit=ten he he=rää=
 wät aa=mul=la wir=fei=nä työ=hön=sä.

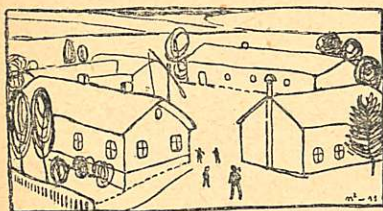
u=f in=ka sai fen=gät. — suu=ta=ri te=fi
 in=gäl=le fen=gät. — in=gan fen=gät

u=g o=wat jan=gen kau=niit. — in=ka
 we=tää fen=gät jal=kaan=sä. — ei
 in=ka us=fal=la han=ga=ta uu=ji=a fen=fi=
 än=sä. — in=ka kä=we=lee wa=ro=was=ti
 uu=sil=la fen=gil=län=sä. — mut=ta pi=an
 fu=lu=wat fui=ten=fin in=gan fen=gät. —
 fen=gät fäh=wät wan=hoif=si. — in=gan
 on sii=tä pa=ha mie=li.

D nä=en mei=dän fo=din. — nä=en la=don.
 — nä=en fo=dan. — nä=en ai=dan. —
 i=sä ai=foo teh=dä uu=den la=don. — mi=
 nä tah=don teh=dä uu=den ai=dan. —
 läh=den fo=ti=a koh=den. — tah=don näh=
 dä äi=din. — äi=dil=lä on hel=lä sy=dän.

Isot kirjaimet; tavaus- ja lukemisharjoituksia.

a A



Ant-ti-la.

Ant-ti-la on tä-män ta-lon ni-mi.

Ant-ti-lan i-sän-nän ni-mi on Ant-ti. Ant-ti on po-jan-fin ni-mi. Ant-ti-lan pik-ku Ant-ti käy kou-lus-sa.

An-til-la on kak-si si-sar-ta. An-ni on Ant-ti-a wan-hem-pi. Mi-no on Ant-ti-a nuo-rem-pi.

An-ni, Ant-ti ja Mi-no o-wat hy-wi-ä lap-si-a. Ant-ti-las-sa e-le-tään haus-kas-ti.

Ant-ti-las-sa on tu-pa-ra-ken-nus. Ant-ti-las-sa on na-wet-ta ja tal-li. Ant-ti-las-sa on mui-ta-kin ra-ken-nuk-si-a. Ant-ti-las-sa on kai-wo. Mi-taa-kin nä-kyy. Ant-ti-lan ym-pä-ril-lä kas-waa pui-ta. Ant-ti-la on kau-nis ta-lo.

e E

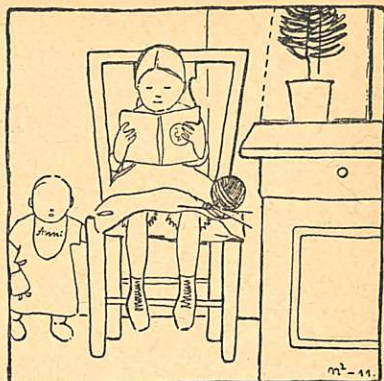
Ge-ro-lan El-li on ah-ke-ra tyt-tö. Ei-len-kin El-li o-li kou-lus-sa. Ei-len an-net-tu-a läf-sy-ä hän täs-sä lu-fee.

El-lin wie-res-sä on tuo-lil-la ku-din. El-li ku-too

An-nil-le suk-ki-a. El-li aut-
taa äi-ti-ä. El-li ra-ka-s-taa
äi-ti-än-sä.

Mi-na ra-ka-s-ta-wat hy-
wät lap-set äi-ti-ä ja i-sää.
E-nem-män kui-ten-kin äi-ti ja
i-sä lap-si-an-sa ra-ka-s-ta-wat.

Mi-na tah-dom-me muis-
taa äi-din ja i-sän rak-ka-
u-den.



Ge-ro-lan El-li.

H S

Hel-mi ja Heik-ki o-wat käy-neet mar-jas-sa. He o-wat
löy-tä-neet pal-jon man-si-ko-i-ta.

He o-li-wat tul-leet a-hon lai-taan. Hei! o-li Hel-mi
i-lois-saan huu-ta-nut. Heik-ki hoi!

He-ti he ryh-tyi-wät man-si-ko-i-ta poi-mi-maan. En-
sim-mäi-set me-ni-wät Hel-min ja Hei-kin suu-hun. Hel-pos-ti
sen ar-man-neet-kin o-li-sit-te.

Hi-es-sä ja hel-tees-sä o-wat
man-si-ka-t wir-fis-tä-wi-ä. He-
ti sen jäl-keen he poi-mi-wat
tuo-hi-sen-sa täy-teen.

Sy-wil-lä mie-lin he fit-
ten läh-ti-wät ko-ti-mat-kal-le.
Haus-kaa o-li tuo-da äi-dil-le
ma-kei-ta man-si-ko-i-ta. Sy-
wät lap-set tah-to-wat tuot-
taa i-lo-a äi-dil-leen.

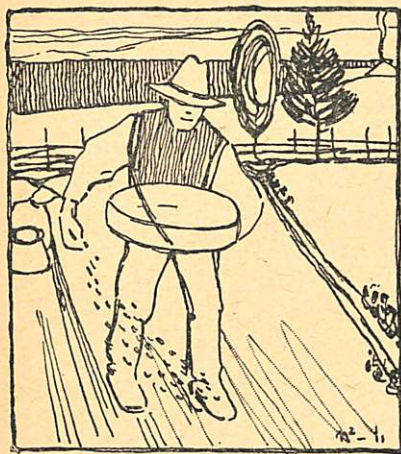


Hel-mi ja Heik-ki.

Hy-min o-li-fin äi-ti fit-ten i-loi-nen. Hän toi mai-to-a. Hel-min ja Hei-fin tuo-hi-ses-ta hän kaa-si sii-hen mar-jo-ja se-kaan.

Hy-wät lap-set o-li-wat tuo-neet äi-dil-le mar-jo-ja. Hy-wä äi-ti an-toi mar-jo-ja ja mai-to-a hy-wil-le lap-sil-leen. Hy-wyys tu-li hy-wy-vel-lä pal-ki-tuf-fi.

i S



S-fä.

Äi-ti lei-poo lei-pi-ä. S-loi-si-na lap-set käy-wät syö-mään.

An-na, ra-kas tai-waal-li-nen S-fä, i-säl-le ja äi-dil-le woi-mi-a ja ter-we-yt-tä! S-fän ja äi-din kans-sa on las-ten hy-wä e-lää.

S-fä on kyl-wä-mäs-fä. Hän te-kee työ-tä las-ten-sa-fin hy-wäk-si. S-man i-sän työ-tä ei lap-sil-la lei-pää-kään o-li-fi.

S-fä on ah-ke-ra mies. Ei hän sääs-tä woi-mi-an-sa. S-fän kyl-wä-mät sie-me-net i-tä-wät maas-sa. Hy-wä tai-waal-li-nen S-fä an-taa niis-tä kas-waa wil-jaa. S-fä ja äi-ti leik-kaa-wat ja pui-wat wil-jan. S-loi-se-na

i S

Jou-lu on juh-la. Jou-lu-a o-dot-ta-wat kaik-ki lap-set.

Jou-lu-kuu-si tuo-daan tu-paan. J-som-mat lap-set sen ko-ris-te-le-wat. So-pa pan-naan sii-hen kynt-ti-lät-kin. Il-lal-la ne sy-ty-te-tään. An-ni, Hil-ma, Ju-ho, Il-mi ja Es-te-ri i-loit-se-wat kuu-sen ym-pä-ril-lä.

Jou-lu on Jee-suk-sen syn-ty-mä-juh-la. Il-man Jee-sus-ta ei o-li-si jou-lu-a ei-kä ke-nel-lä-kään jou-lu-i-lo-a. Jee-sus-ta kii-täm-me Jou-lus-ta-kin.

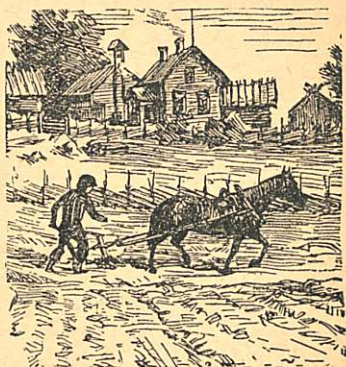


Jou-lu.

f R

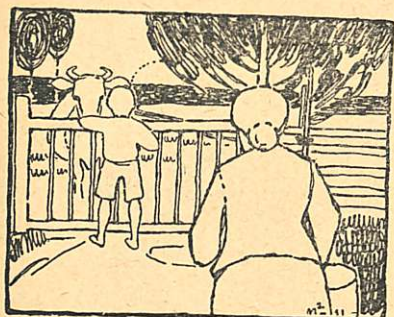
Kal-le we-li kyn-tää pel-to-a. Kyn-tä-mi-nen on ras-kas-ta työ-tä. Kyn-tä-mät-tä ei pel-toon so-wi kyl-wää. J-sä on o-pet-ta-nut Kal-len kyn-tä-mään.

Kal-le we-li on ah-ke-ra mies. En-kä tah-do mi-nä-kään lais-ka ol-la. Kaik-ki hy-wät ih-mi-set o-wat ah-ke-ri-a. Kas-wan pi-an i-som-mak-si. Ju-ma-la an-taa mi-nul-le woi-mi-a. J-loi-se-na käy-tän nii-tä työ-hön. Kyn-nän-kin sil-loin Kal-len kans-sa.



Kal-le kyn-tää.

I Q



Lem-mif-fi.

lyp-sä-wän Lem-mif-fi-ä. Lap-set juo-wat mie-lui-sas-ti mai-to-a.

Lem-mif-fi on hy-wä leh-mä. Ei o-le mo-nel-la sem-mois-ta Lem-mif-fi-ä. Hy-wä Luo-ja on luo-nut leh-män hyö-dyf-sem-me. Kii-täm-me Luo-jaa Lem-mi-fis-täm-me.

m M



Mif-ko.

ko-ja. Mif-ko-kin myy

Mif-ko on met-säs-tä-jä.

Ma-mul-la war-hain läh-ti Mif-ko met-säl-le. Mus-ti seu-ra-si Mif-ko-a. Mif-ko me-ni hiih-tä-en. Hiih-tä-en Mif-ko pa-laa-kin.

Met-son on Mif-ko am-pu-nut met-säs-sä. Met-so on kyl-lä hy-wää syö-dä. Mut-ta met-so-ja ei mo-ni woi os-taa. Met-so mak-saa mark-met-son-sa kau-pun-gis-sa.

U U

Kai-mil-la on nuk-ke. Nuk-ke-ja on mo-nel-la pit-ku ty-töl-lä. Mut-ta Kai-mil-la on nu-kel-len-sa ta-lo-kin. Nuk-ke-la on sen ni-mi.

Kai-min Nuk-ke-las-sa on pie-ni tu-pa. Nuk-ke a-suu täs-sä tu-was-sa. It-se ei Kai-mi Nuk-ke-laan mah-du.

Nyt is-tuu Kai-mi Nuk-ke-lan pi-hal-la. Nuk-ke on hä-nen sy-lis-sän-sä. E-des-sä on heil-lä pal-jon nu-ken ta-wa-roi-ta. Nuk-ke-las-sa on myös he-wo-nen, lam-mas ja kis-sa.

Kai-kil-la ty-töl-lä ei o-le täm-möis-tä Nuk-ke-laa. Hy-wät lap-set i-loit-se-wat wä-hem-mäs-tä-kin. Mo-ni tyt-tö on i-loi-nen il-man nuk-ke-laa-kin. Kilt-ti lap-si on ai-na i-loi-nen.

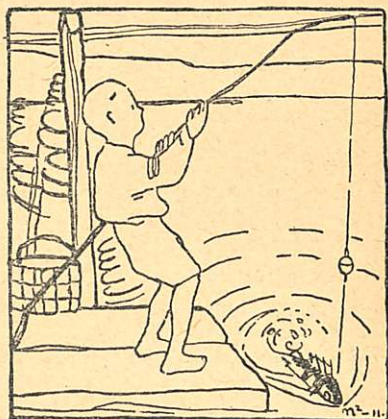


Nuk-ke-la.

D D

Di-li on on-ki-mas-sa. Di-ken-sa on hän wis-kan-nut we-teen. Ah-wen tart-tuu Di-lin on-keen. Ko-ho wai-puu we-den al-le. Di-li we-tää kii-rees-ti.

Mi-na ei-wät ka-lat kui-ten-kaan tu-le y-lös. Ne pää-se-wät u-sein ir-ti. Mut-ta i-so ka-la wie on-gen.



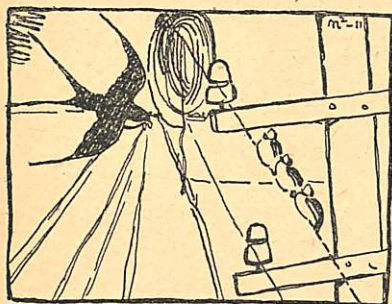
Di-li on-kii.

Ol-li on jo saa-nut mon-ta ka-laa. Ka-lat hän mie-
ko-tiin äi-dil-len-sä.

On-ki-mi-nen on kyl-lä haus-kaa on-ki-jal-le. Mut-ta
ma-dol-le se ei o-le haus-kaa. Ma-to ki-tuu on-ges-sa. Ka-
lal-le-kaan ei se haus-kaa o-le.

Me syöm-me ka-lo-ja. Mii-tä pyy-däm-me sen täh-den.
O-le kui-ten-kin sää-li-wäi-nen! Ei saa pel-kän hu-win täh-
den kiu-sa-ta ma-to-a ei-kä ka-laa.

P P



Pääs-ty-nen.

Pääs-ty-nen on lin-tu.
Pääs-ty-sen tun-te-wat kait-ti
lap-set. Ke-wääl-lä se tu-lee.
Päi-wät o-wat sil-loin jo läm-
pi-mät.

Pääs-ty-nen wi-ser-tää
kau-niis-ti. Kau-nis se on
nähdä-kin. He-ti se ryh-tyy
pe-sää ra-ken-ta-maan. Pe-

sään-sä se mu-nii pie-ni-ä mu-ni-a. Niis-tä se hau-too poi-
ka-set.

Pääs-ty-nen hoi-taa poi-ka-si-an-sa hel-läs-ti. Mi-na
se ha-kee niil-le ruo-kaa. Poi-ka-set a-waa-wat suun-sa. E-mä
pis-tää ruo-kaa nii-den suu-hun. Pääs-ty-nen on sil-loin äi-ti.
Poi-ka-set o-wat sen pie-ni-ä lap-si-a. Sa äi-dit ra-kas-ta-
wat lap-si-an-sa. Mo-nes-ti an-taa äi-ti lap-sil-leen o-man-
kin o-san-sa.

r R

Re=po ret=kei=lee met=säs=fä. Rau=kaa kuu=luu ku=kon lau=lu. Re=po rien=tää lau=lu-a koh=den. Ruo=kaa kai=paa re=won=fin wat=sa.



Re=po ja kuk=ko.

Re=po saa=puu ka=na=ko=pin luo. Kuk=ko sii=nä kä=we=lee ko=pe=a=na. Re=po ryh=tyy

pa=ki=noi=maan. Kuu=le, ko=me=a kuk=ko! Mi=nul=la on si=nul=le a=si=aa. En o=le noin ko=me=a=ta kuk=ko=a en=nen näh=nyt.

Reip=paa=na rien=tää kuk=ko re=po=a koh=den. Hän ha=lu=aa kuul=la e=nem=män ke=hu=mi=si=a. Re=po fil=loin tart=tuu ham=pain ku=kon kau=laan. Myö=häis=tä on ku=kon hä=tä=huu=to. Re=po wie ku=kon syö=däk=seen.

i s S

Sal=me=las=sa on kol=me si=sa=rus=ta. Sii=ri on wan=hin. Sai=ma on nuo=rin. Sel=ma on kes=kim=mäinen. Si=sa=ruf=set ra=fas=ta=wat toifi=an=sa. Sen täh=den e=lä=wät he ai=na su=loi=ses=sa so=win=nos=sa. Riitaa ei o=le heil=lä kos=kaan ol=lut.

Su=lois=ta on so=win=nol=li=nen e=lä=mä. I=sä ja äi=ti saa=wat i=lo=a

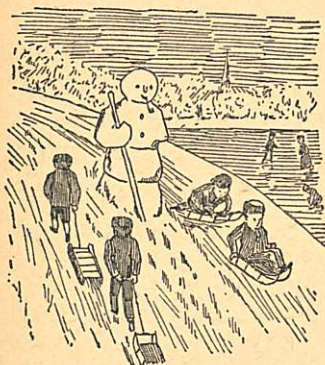


Si=sa=ruf=set.

sem-moi-sis-ta lap-sis-ta. En-ke-leil-le ja Ju-ma-lal-le-kin he i-lo-a tuot-ta-wat.

Si-sa-ruk-set o-wat le-wol-le me-ne-mäs-sä. Sa-no-wat toi-sil-len-sa hy-wää yö-tä. Sit-ten he lau-su-wat il-ta-ru-ko-uk-sen-sa. Pi-an o-wat he kait-ki su-loi-ses-sa u-nes-sa.

T



Tal-wel-la.

Tal-wel-la on il-ma kyl-mem-pi kuin ke-säl-lä. Tal-wel-la on lun-ta maas-sa. Jär-wet o-wat fil-loin jääs-sä. Tal-wen kyl-mää sa-no-taan pak-ka-sek-si. Tal-wel-la-kin lap-set liif-ku-wat ul-ko-na.

Tuo-mo-lan ran-nas-sa on kel-po kelt-ka-mä-ki. Suo-pe-al-la il-mal-la te-ki-wät Tau-no ja Toi-wo sii-hen lu-mi-u-kon.

Res-kel-lä mä-ke-ä uk-ko sii-nä sei-soo. Mo-lem-min puo-lin las-ke-wat lap-set o-hit-se. Haus-kaa sii-nä on lap-sil-la. Tuon-nem-pa-na on lap-si-a jääl-lä luis-te-le-mas-sa. Se-kin on haus-kaa hu-wi-a. Ei-pä siis puu-tu hu-wi-a lap-sil-ta tal-wel-la-kaan.

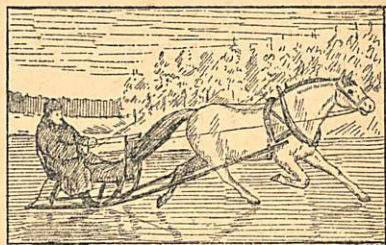
Tal-wet ja ke-sät woi-wat ter-weet lap-set ul-ko-na hu-wi-tel-la. Tä-mä on hy-win hyö-dyl-lis-tä. Lap-set py-sy-wät ter-wei-nä ja i-loi-si-na.

Hy-wil-lä lap-sil-la on ai-na haus-kaa. To-we-ri-en-sa kans-sa o-wat he ai-na so-win-nos-sa.

u U

Uo-ti-lan i-sän-näl-lä on hy-wä he-wo-nen. Ur-ho on sen ni-mi.

Uo-ti-la on Ur-ho-an-sa hoi-ta-nut hy-win. Sen täh-den Ur-ho on-fin li-ha-wa ja ul-jas.



Uo-ti-la ja Ur-ho.

Uo-ti-lan Ur-ho on hy-wä juok-se-maan. Mut-ta ei Uo-ti-la Ur-hol-la ai-na ko-was-ti a-ja. Kyl-lä Ur-ho sil-loin pi-an huo-nok-si tu-li-si-fin.

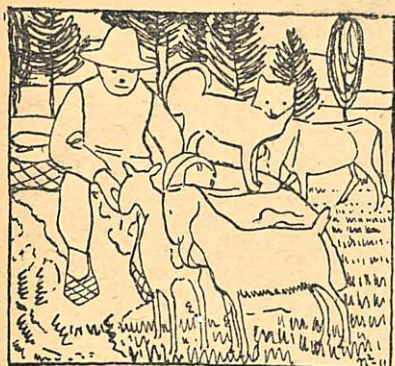
Uo-ti-la on wii-sas mies. Hy-wä on a-jaa hy-wäl-lä he-wo-sel-la. J-kä-wää on pi-tää huo-no-a he-wos-ta. Ei se jak-sa juos-ta ei-kä woi we-tää fuor-maa. Ur-ho on myös mi-nun us-kol-li-nen pal-we-li-ja-ni. Ju-ma-la on luo-nut he-wo-sen ih-mi-sel-le a-wuk-si. Sen täh-den o-len mi-nä hy-wä Ur-hol-le.

Näin a-jat-te-lee Uo-ti-lan i-sän-tä. Hän pu-huu Ur-hol-le ys-tä-wäl-li-ses-ti. U-sein hän Ur-ho-a ta-put-te-lee-fin. Ur-ho ym-mär-tää i-sän-nän ys-tä-wäl-li-syy-den. Se on sii-tä hy-wil-lään. Ja se we-tää ja juok-see mie-sel-lään.

Uo-ti-lan i-sän-tä ja Ur-ho o-wat kuin ys-tä-wät.

w W

Wai-ni-on ta-ka-na on wuo-ri-nen ha-ka-maa. Wa-mui-sin a-jaa äi-ti sin-ne leh-män-sä. Wuo-het ja lam-paat käy-wät siel-lä myös syö-mäs-sä. Wil-le me-nee pai-me-nek-si.



Wil-le ja Wah-ti.

tä=wät ih-mi-sen ys-tä=wäl-li-syy-den. Ne o-wat sil-loin myös hy-wi-ä ja ys-tä=wäl-li-fi-ä. Wil-lel-lä ja Wah-dil-la on hy-win haus-kaa ol-la leh-mää, lam-pai-ta ja wuo-hi-a pai-men-ta-mas=ja.

Wah-ti on Wil-len hy-wä to-me-ri. Wah-ti läh-tee mu-kaan.

Wil-le on hy-wä pai-men. Wuo-het, lam-paat ja leh-mät pi-tä-wät Wil-les-tä. Wil-le is-tuu ki-mel-lä. Wah-ti is-tuu hä-nen e-des-jän-sä. E-läi-met o-wat sii-nä lä-hel-lä ym-pä-ri-lä.

Kaif-ki e-läi-met ym-mär-

Y Y



Yö.

nnyt le-won a-jak-fi. Yöl-lä le-pää-wät ih-mi-set. Yö-sy-dän-

Yö seu-raa i=taa. Yön jäl-keen tu-lee aa-mu.

Yöl-lä on u-sein hy-win pi-me-ä. Ke-sä-yöt o-wat kui-ten=kin wa-loi=sam-mat. Yöl-lä nä=ky-wät kuu ja täh-det. Pil-wi-sel-lä il-mal-la ne ei-wät kui-ten-kaan näy. Kun kuu pais-taa, sil-loin on yö wa-loi=sa.

Yön on Ju-ma-la jää-tä=

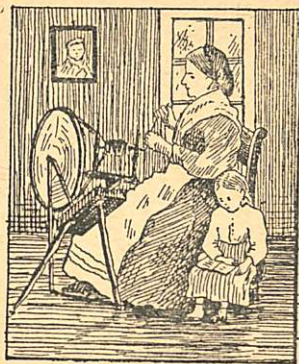
nä ei-wät lin-nut-kaan lau-la. Yö-le-pa-kot ja pöl-löt liif-fu-wat yöl-lä. Yöl-lä on hil-jais-ta ja rau-hal-lis-ta.

Si-lal-la jä-täm-me it-sem-me Ju-ma-lan hal-tuun ja nu-kum-me. Kun yö on ku-lu-nut, sil-loin nou-sem-me wuo-teil-täm-me. Kii-täm-me Ju-ma-laa le-wos-ta. Kait-tii-na ja wir-kei-nä ryh-dym-me taas töi-him-me. Yön le-po on woi-miam-me wir-kis-tä-nyt. E-lä-mä ku-luu työn ja le-won waih-del-les-sa.

ä Ä

Äi-ti keh-rää tu-was-sa. Äi-ti on ah-ke-ra. Hän ei mil-loin-kaan o-le jou-ti-laa-na.

Äi-dil-lä on-fin pal-jon teh-tä-wää. Äi-ti lait-taa ruo-kaa i-säl-le ja lap-sil-le. Waat-teet hän myös lap-sil-le te-kee. Si-tä war-ten hän nyt-fin lan-kaa keh-rää. Äi-ti ku-too lan-gas-ta kan-gas-ta, suk-ki-a ja la-pa-si-a. Lai-na sis-ko is-tuu äi-din wie-res-sä. Äi-ti neu-woo hän-tä lu-ke-maan.

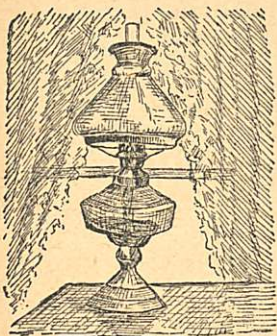


Äi-ti.

Äi-dil-lä on pal-jon puu-hi-a. Äi-ti ei sääs-tä woi-mi-an-sa. Yöl-lä-kin äi-ti nou-see lap-si-an-sa aut-ta-maan. Äi-ti ra-kas-taa lap-si-an-sa. Rak-ka-us an-taa hä-nel-le woi-mi-a. Si maa-il-mas-sa ku-kaan ra-kas-ta niin, kuin äi-ti ra-kas-taa las-tan-sa.

Ä-lä kos-kaan u-noh-da äi-ti-ä-si! Ä-lä kos-kaan u-noh-da äi-din rak-ka-ut-ta! Äi-no-as-taan Ju-ma-lan rak-ka-us woi-taa äi-din rak-ka-u-den.

Ö Ö



Öl-jy-lamp-pu.

ku-a se voi hel-pos-ti. Öl-jy on herk-kää syt-ty-mään. Mut-ta sam-mu-maan si-tä on wai-ke-a saa-da. U-sein on sii-tä tu-li-pa-lo tul-lut. Wa-ro-wai-suus on ai-na pa-rem-pi kuin wa-hin-ko. Sil-lä tu-li-pa-lo te-kee suu-ri-a wa-hin-ko-ja.

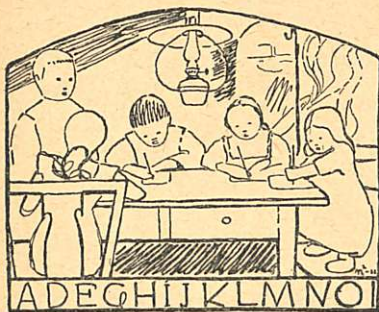
Öl-jy-ä pan-naan lamp-puun. Öl-jy nou-see lam-pun sy-däm-meen. Sii-nä se pa-laa. Öl-jy-lamp-pu sy-ty-te-tään pi-me-än tul-les-sa. Sil-lä pi-me-äs-sä ei nä-e teh-dä mi-tään.

Öil-lä-kin täy-tyy jos-kus teh-dä työ-tä. Öl-jy-lamp-pu on sil-loin tar-peel-li-nen.

Ö-le kui-ten-kin wa-ro-wai-nen öl-jy-lamp-pu-a pi-del-les-sä-si! Kik-

Tu-was=ja ja ul-ko-na.

Tu-was=ja.



Nyt on tal-wi kyl-mim-mil-lään. Pak-ka-nen pauk-kuu ul-ko-na. Päi-wäl-lä o-wat Wäi-nö, Au-ne ja Dr-jö kui-ten-kin ol-leet kou-lus-sa. Lii-su ja Hel-mi ei-wät wie-lä käy kou-lus sa. He o-wat ol-leet kelt-ka-mä-es-sä. Ku-ka-pa tah-toi-si-kaan kai-ket päi-wät tu-wan läm-pi-mäs-sä is-tu-a!

Il-ta on tul-lut. Mi-ti on sy-tyt-tä-nyt lam-pun. Lap-set o-wat ko-foon-tu-neet pöy-dän ym-pä-ril-le. Wäi-nö, Nu-ne ja Dr-jö o-wat en-sin lu-ke-neet läk-syn-sä. Ei-wät-hän he muu-ten woi-si huo-men-na kou-luun men-nä.

Sit-ten al-kaa haus-ka leik-ki. Dr-jö on o-pet-ta-ja. Toi-set lap-set o-wat op-pi-lai-ta. D-pet-ta-ja ky-tyy. Op-pi-laat was-taa-wat. Nyt fir-joi-te-taan lo-puk-si. Kat-toi-sas-ti ku-luu las-ten ai-ka. Jo-kai-sel-la on haus-kaa.

Ul-ko-na.

Mut-ta il-ta ku-luu. U-ni tu-lee sa-laa hii-wis-kel-len. Se wiet-te-lee lap-si-a le-wol-le. Ölj-y-kin lop-puu lam-pus-ta. Pi-an o-wat kait-ki wuo-teis-saan. Sa-no-taan en-sin „hy-wää yö-tä“ ja siu-na-taan. Sit-ten nu-ku-taan.

Tal-wen jäl-keen tu-lee ke-wät. Ke-wät muut-tuu kau-niik-si ke-säl-si. Ul-ko-na on kait-ki kau-nis-ta ja hert-tais-ta. Il-ma on läm-min. Maa on kuk-ki-a ja ruo-ho-ja täyn-nä. Yin-nut wi-ser-te-le-wät. Ne i-loit-se-wat ja kiit-tä-wät Ju-ma-laa.

Lap-set o-wat nyt kai-ket päi-wät ul-ko-na. Naa-pu-ri-en lap-set ta-paa-wat u-sein toi-si-an-sa. Oh-des-sä on sil-loin haus-ka leik-ki-ä. Wä-lin käy-dään ul-ko-na pii-riin-fin. Sii-nä lau-le-taan. Pii-ri pyö-rii-kin wä-lin.

Ke-säl-lä ei käy-dä kou-lus-sa. Sil-loin on ai-kaa leik-ki-ä. Ei kui-ten-kaan ai-na jou-du-ta leik-ki-mään. Mi-ti-ä au-te-taan as-ka-reis-sa. J-sän-



kin a=si=oi=ta on toi=mi=tet=ta=ma. Sil=lä i=säl=lä ja äi=dil=lä on pal=jon teh=tä=wi=ä.

Haus=kaa on aut=taa äi=ti=ä ja i=sää. Ra=kas äi=ti ja i=sä sii=tä i=loit=se=wat. Di=kein haus=kaa on näh=dä äi=ti ja i=sä i=loi=si=na.

Kirjaimisto.

a — d — e — g — h — i — j — k

l — — — o — — — s — t — u — v

w — m — n — o — p — r — s — t

u — v — w — x — y — z — — —

u — w — y — ä — ö.

u — v — y — ä — ö.

Latinalaiset kirjaimet.

i j — u v — l r — t z.

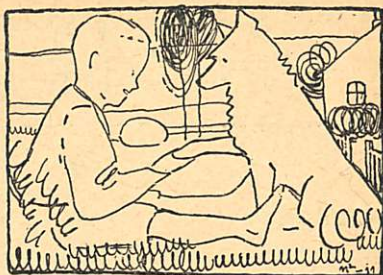
i I — u U — l L — t T.

Ur=ho is=tuu nur=mi=kol=la. Tut=tu is=tuu hä=nen e=des=fän=fä. Il=ma on läm=min. Ul=fo=na on haus=ka ol=la. Ur=ho ja Tut=tu o=wat hy=wät tut=ta=wat.

Lap=sil=la on pal=jon hu=wi=a ja i=lo=a foi=ris=ta. Leif=

fi-mään o-wat nuo-ret foi-rat
hy-win tai-pu-wai-sia. Tut-
tu-fin leif-kii mie-lel-lään Ur-
hon kans-sa. Ur-ho ja Tut-tu
o-wat mel-kein ai-na yh-des-sä.

O-le hy-wä e-läi-mil-le!
Ne-fin o-wat sit-ten hy-wi-ä
fi-nul-le.



Ur-ho ja Tut-tu.

n N — m M — a A — h H.

n N — m M — a A — h H.

Mon-ta fer-taa on pif-fu
Nii-lo päi-wän fu-lu-es-sa i-sää
huu-ta-nut. Ai-na on was-tat-
tu, et-tä i-sä tu-lee il-lal-la.
Nii-lo o-dot-taa ja ryh-tyy
jäl-leen leif-fiin-sä. Mut-ta
lo-pul-ta käy ai-fa pit-kä-f-si.
Hel-mi jis-fo ot-taa Nii-lon
sy-liin-sä. Nyt men-nään yh-
des-sä i-sää was-taan.



I-sä tu-lee.

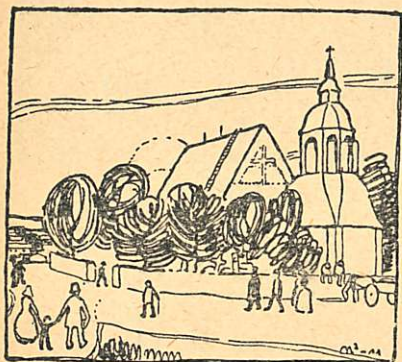
I-sä on ol-lut niit-tä-mäs-sä. Mus-ti-fe tar-wit-fee tal-
mel-la hei-niä.

Tuol-la-pa jo i-sä tu-lee. Nii-lo o-jen-taa jo kä-ten-sä.
Hän pyr-kii i-sän sy-liin. He-ti i-sä hä-net ot-taa-fin.

Nii-lol-la ei o-le-faan äi-ti-ä e-nää. Ar-mas ä-iti ma-
faa maan mul-las-sa. Hel-mi jis-fo fo-et-taa ol-la Nii-lol-le
äi-din si-jas-sa. Mut-ta äi-din rak-fa-ut-ta ei si-sar-faan
moi täy-jin for-wa-ta.

o O — f F — e E — r R.

o O — k K — e E — r R.



Kirk-ko.

Kirk-ko on tuol-la kyllän lai-das-sa. Kor-ke-al-ta kum-mul-tan-sa se nä-kyy e-tääl-le. Hy-min wan-ha se on. Mut-ta se on juh-lal-li-nen.

O-len u-sein ol-lut kir-ko-s-sa. O-len siel-lä kuul-lut saar-nat-ta-wan. Rak-kaas-ta Jee-suk-se-s-ta o-len siel-lä kuul-lut pu-hut-ta-wan. I-sän ja äi-din kans-sa o-len siel-lä

wei-san-nut-kin. En tie-dä tois-ta niin juh-lal-li-s-ta paik-kaa.

Kirk-ko on-kin Her-ran huo-ne. Ih-mi-set kuu-le-wat siel-lä Her-ran sa-naa. Ru-koil-len he myös pu-hu-wat Her-ral-le. Ih-mi-set o-wat Hä-nen lap-si-an-sa.

Kir-kon wie-re-s-sä on hau-ta-u-s-maa. Mo-ni wai-na-ja le-pää siel-lä. Mum-mo-ni on siel-lä. Em-ma tä-ti ja El-li si-s-ko-ni pei-tet-tiin sin-ne. Mut-ta hei-dän sie-lun-sa ei-wät o-le siel-lä. Ne o-wat Ju-ma-lan luo-na. Hän he-rät-tää hei-dän ruu-miin-sa-kin maan po-wes-ta. Se ta-pah-tuu wii-mei-se-nä päi-wä-nä. Sil-loin ta-paa-wat toi-sen-sa Ju-ma-lan luo-na kaik-ki ne, jot-ka Hän-tä ra-ka-s-ta-wat.

p P — ä Ä — w W — y Y.

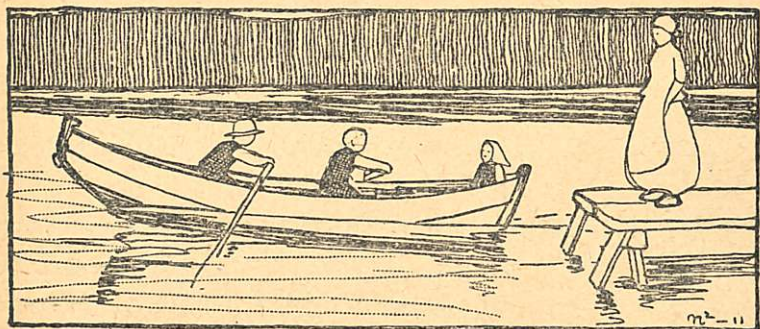
p P — ä Ä — v V — y Y.

Yr-jön, Paa-von ja Wil-man i-fo-äi-ti a-suu lah-den ta-ka-na. On i-fo-äi-din ni-mi-päi-vä.

»Äi-ti kul-ta!» Näin ja-no-vat lap-ſet. »Pääſ-tä mei-dät i-ſo-äi-din luo! Wei-ſim-me kuk-ki-a i-ſo-äi-dil-le. Em-me mal-ta e-nää o-dot-taa.»

»Äl-kää-hän to-ki!» Näin ja-noo äi-ti. »Yk-ſi-nän-ne et-te pää-ſe lah-den y-li.»

Mut-ta Yr-jö pu-huu äi-dil-le: »Wil-ma iſ-tuu ve-neen pe-räſ-ſä. Paa-vo ja mi-nä ſou-dam-me. Pie-ni ve-ne kul-kee ke-ve-äſ-ti. O-lem-me ve-neeſ-ſä oi-kein va-ro-vaſ-ti.»



I-ſo äi-din luo.

Äi-ti-ä kyl-lä pel-ot-taa. Mut-ta hän an-taa kui-ten-kin lu-van. Ran-naſ-ſa hän a-ſet-taa lap-ſet ve-nee-ſeen. »Men-kää nyt va-ro-vaſ-ti!» Näin va-roit-taa äi-ti.

Pi-an jou-tuu laſ-ten mat-ka. We-ne ſaa-puu ran-taan. Waſ-ta ſit-ten uſ-kal-taa äi-ti ko-tiin pa-la-ta.

Wan-ha on i-ſo-äi-ti jo. Hiuk-ſet o-vat har-maat. Kaſ-vot o-vat ryp-pyi-ſet. War-ta-lo-kin on kou-kiſ-tu-nut. Mut-ta hy-vä hän on. Hän on kau-van e-lä-nyt. Pal-jon on hän näh-nyt maa-il-maſ-ſa. Hän on pal-jon teh-nyt työ-tä. Kär-ſi-nyt hän on pal-jon. Op-pi-nut-kin on hän pal-jon. Nyt hän on jo heik-ko. Me kun-ni-oi-tam-me i-ſo-äi-ti-ä. Me ra-kaſ-tam-me hän-tä. Wan-haa tu-lee

nuor-ten ai-na kun-ni-oit-taa. Wan-ha kai-paa rak-ka-ut-tam-me. Ja hän an-fait-fee-kin fi-tä.

Me o-lem-me nyt nuo-ri-a ja reip-pai-ta. Mut-ta me-kin toi-vom-me van-hoik-fi e-lä-väm-me. Sil-loin me-kin tu-lem-me voi-mat-to-mik-fi. Sil-loin me-kin kai-paam-me nuo-rem-pain a-pu-a ja rak-ka-ut-ta.

j J — j s S — ö Ö.
j J — s S — ö Ö.



Sa-lon torp-pa.

Sa-lon torp-pa on ta-ka-maal-la. Siel-tä on mon-ta ki-lo-met-ri-ä lä-him-pään ta-loon.

Jär-ven ran-nal-la on pie-noi-nen tu-pa. Lap-set leik-ki-vät ran-nal-la. Sii-nä o-vat Ju-ho, Jaak-ko ja San-na. I-sä ja äi-ti o-vat ky-läs-sä työs-sä. Öik-si-kään ei-vät he ai-na ko-tiin pää-se. Sil-loin o-vat lap-set yk-si-nään ko-to-na. Ju-ma-la var-je-lee hei-tä yöl-lä niin kuin päi-vil-lä-kin.

Sa-lon torp-pa on köy-hä. Ei siel-lä her-kuil-la e-le-tä. Lei-pä-kin on u-sein lop-pu-nut. U-sein syö-dään pet-tu-a-kin. Si-tä teh-dään puun kuo-ris-tä. Mai-to-a-kaan ei ai-na o-le. Lap-set ei-vät pää-se kou-luun. Mat-ka on ko-vin pit-kä. Ei-kä o-le e-väs-tä-kään. Äi-ti vain o-pet-taa lap-si-an-sa.

Sää-li köy-hi-ä sa-lo-lai-si-a! Suo, Ju-ma-la, lei-pää sa-lon lap-sil-le! An-na op-pi-a äi-dil-le ja lap-sil-le! Mut-ta

me-kin tah-dom-me ol-la hy-vi-ä ja ar-me-li-ai-ta heil-le. Au-tam-me hei-tä va-roil-lam-me. O-lem-me heil-le ys-tä-väl-li-si-ä.

Köy-hät-kin o-vat vel-ji-äm-me ja si-sa-ri-am-me. O-lem-me kai-kin köy-hi-ä Ju-ma-lan e-des-sä. Lah-jak-si hä-nel-tä kaik-ki saam-me. Em-me ku-kaan o-le mi-tään an-sain-neet. Sen täh-den au-tam-me tar-vit-se-vai-si-a. Kun o-lem-me lah-jak-si saa-neet, niin tah-dom-me lah-jak-si an-taa-kin.

) d — g.

d — g.

Tal-vel-la hiih-däm-me han-gel-la. Se on san-gen haus-kaa. Hon-gis-ton la-pe on mai-ni-o hiih-to-mä-ki. Sii-tä kii-däm-me a-las kuin len-tä-vät lin-nut. Tah-dot-te-ko näh-dä?



Hiih-tä-mäs-sä.

Paa-vo on sin-gah-ta-nut suk-sil-ta han-gel-le. In-gal-le voi käy-dä sa-moin. Ant-ti ja Weik-ko pää-se-vät a-las vii-dak-koon saak-ka. En-nen o-vat he-kin kaa-tu-neet.

Kyl-lä pak-ka-nen pauk-kuu. Mut-ta vi-lu ei mei-tä häi-rit-se. Kä-det ei-vät pa-lel-lu. Meil-lä on äi-din te-ke-mät uu-det la-pa-set. Jal-ko-ja-kaan ei pa-lel-la. Meil-lä on uu-det ken-gät.

Me hiih-däm-me e-del-leen. Hä-mä-rän tul-les-sa pa-laam-me ko-ti-a koh-den. Ta-paam-me äi-din.

»Hiih-dim-me hon-gis-ton han-gel-la. Nyt on meil-lä jul-ma näl-kä.» Näin huu-dam-me äi-dil-le.

Saam-me äi-dil-tä le-ve-ät voi-lei-vät. Mut-ta pi-an ne syöm-me. Sil-lä hiih-tä-es-sä tu-lee ko-va näl-kä.

Tuu-li-myl-ly.



Ko-ti-ni mä-el-lä on tuu-li-myl-ly. Se on kor-ke-a, kai-tai-nen ra-ken-nus. Niin se on sie-vä ja pie-ni kuin nuk-ki-en tu-pa. Ja sil-lä on sii-vet. Ne o-vat suu-rem-mat kuin va-rik-sen sii-vet.

Va-rik-sel-la on vain kak-si sii-pe-ä. Ja se len-tää sii-vil-län-sä. Mut-ta tuu-li-myl-lyl-lä on sii-pi-ä nel-jä. Ei-kä tuu-li-myl-ly len-nä sii-vil-län-sä. Ne pa-ne-vat vain myl-lyn rat-taat pyö-ri-mään. Rat-taat pyö-rit-tä-vät myl-lyn ki-ve-ä. Ki-vi jau-haa jy-vät jau-hoik-si. Ki-ven pyö-ri-es-sä ko-ko myl-ly tä-ri-see.

I-sä kan-taa säk-ki-ä myl-lyyn. Sii-nä on jy-vi-ä. Wast-i-kään ne ri-i-hes-sä pui-tiin. Pi-an i-sä tuo ne jau-hoi-na ko-tiin.

Me o-do-tam-me täs-sä mä-el-lä. Em-me us-kal-la men-nä myl-lyyn sen jau-ha-es-sa. Siel-lä tä-ri-see ja jy-ri-see niin ko-vas-ti, et-tä var-sin-kin pik-ku El-li-ä ja Lii-su-a pe-lot-tai-si.

I-sän tul-tu-a keit-tää äi-ti uu-tis-puu-ro-a. Si-tä me kii-reh-dim-me syö-mään.

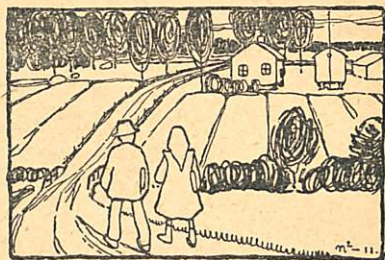
I-sä on muo-kan-nut maan ja kyl-vä-nyt sie-me-nen pel-toon. Ju-ma-la on sii-tä vil-jan kas-vat-ta-nut. Äi-ti on puu-ron keit-tä-nyt. Me lap-set syöm-me, i-loit-sem-me ja kii-täm-me.

Kun me kas-vam-me i-soik-si, niin me taas muok-kaam-me maa-ta, kyl-väm-me, leik-kaam-me, puim-me, jau-ha-tam-me ja lei-vom-me. Niin kuin hy-vä Ju-ma-la nyt siu-naa i-sän ja äi-din työ-tä, niin hän siu-naa mei-dän-kin työ-täm-me. Sil-lä me tah-dom-me ol-la hy-vän Ju-ma-lan kuu-li-ai-si-a lap-si-a se-kä nyt nuo-ri-na et-tä sit-ten van-hem-pi-na-kin.

Lukuharjoituksia.

Kotona.

Tulen sisareni Annin kanssa koulusta. Näen kotini tuolla mäellä. Tämä tie on meille tuttu. Olen tätä usein kulkenut. Mutta vielä tutumpaa on tuolla talon ympärillä. Siellä tunnen jokaisen kivien,



penksaan ja puun. Tunnen myös jokaisen rakennuksen. Pel-lot ja pientareet ovat minulle tutut. Siellä olen nähnyt isän kytämän, kylwävän ja eloa niittävän. Olen siellä myös leikkinyt pientareilla ja poiminut kuffia.

Wainion takana on lehmihaka. Sinne olen lehmiä aamuisin saattanut. Illalla olen niitä taas pihaan ajanut. Usein kuuluu sieltä iltafilla äidin lehmäin ammuninen. Kaurikki ja muut lehmät huutelevat äitiä lypsämään.

Kotona tapaan isän ja äidin. Isä kyntää Harmolla peltoa. Äiti tekee askareita kotona. Hän laittaa meille ruokaa. Hän tekee meille vaatteita. Monta on meitä ottajaa. Sen tähden on isällä ja äidillä paljon työtä ja huolta. Usein ovat he työstä väsyneinä. Mutta he eivät väsy meitä hoitamasta. Sillä me olemme heidän lapsiansa, ja he rakastavat meitä.

Kyllä on koti meille rakas. Isä ja äiti ovat rakkaat. Ei missään ole niin hauskaa kuin kotona. Ei missään ole niin turvallista kuin kotona isän ja äidin luona. Jumala siunatsoon kotiamme! Jumala siunatsoon isää ja äitiä!

- | | |
|--|--|
| 1. Tiedän paikan armahan,
rauhallisen, ihanan,
jos' on olo onnekas,
elo tyyni, julokas. | 2. Sepä kotikulta on,
koti kallis, werraton.
Eipä paikkaa olekaan
kodin wertaa ollenkaan. |
| 3. Täällä' on isä rakkahin,
täällä äiti armahin,
täällä siskot, weikkoiset,
kaikki paikat armaiset. | |

Kotirannalla.

Tässä on kotini ranta. Se on lähellä tuparakennuksen takana. Välillä on vain vähäsen nurmikkoöyvästä.

Tässä on valkeata hiekkaa ja muutamia sileäpintaisia kiviä. Vesi ei ole syvää. Mutta se on puhdasta ja kirkasta.

Kesäisin leikimme rannassa kaikki päivät. Välin ongimme. Välin uitamme laivoja. Usein piirtelemme kuvia rannan valkeaan hiekkaan. Usein teemme hiekkaan pieniä järviä, joihin johdamme vettä. Lämpiminä päivinä käymme uimassa rannan vilpoisessa vedessä.



Tästä rannasta lähtee isä ja äiti veneellä kirkolle. Silloin saatamme heitä. Tähän taas juoksemme vastaan, kun näemme heidän veneensä tulevan. Välin ottavat he meidätkin mukaansa.

Tuntuu melkein ikävältä, kun veneen kulkiessa kotiranta vähitellen jää näkymättömiin. Mutta palatessa se taas alkaa vähitellen näkyä. Ja silloin tuntuu suloiselta.

Rantaan päästyäni ajattelen, etten koskaan eroa kotirannasta. Täällä on niin turvallista kuin äidin sylissä. Eikä muualla olekaan näin kaunista, rauhaisaa rantaa.

Koulusja.

Olemme syöneet aamiaisen ja sanoneet jäähyväiset äidille. Lähdemme kouluun. Koti jää metsän taakse. Mutta iloisina me riennämme koulua kohden. Me tarvitsemme oppia. Ja me tahdomme iloisina käydä koulusja.



Opettaja opettaa meitä. Me kuuntelemme tarkasti. Me teemme niin, kuin hän käskää. Opettaja on itsekin ollut lapsi. Hänkin on tällä tavalla tullut oppineeksi. Isä ja äitikin ovat lapsina olleet.

Kasvamme vähitellen isoiksi. Silloin meidän tarvitsee paljon osata ja tietää. Me tahdomme tulla viisaitsi ja hyviksi ihmisiksi. Sen tähden tahdomme olla koulusja ahkeria ja hyvätapaisia.

Kyllä olisi opettajan mieli paha, jos emme olisi kilttejä oppilaita. Ja kyllä isä ja äiti olisivat surullisia. Jumala tahtoo myös, että lapset ovat ahkeria ja hyvätapaisia. Ja hän näkee aina ja kaikkialla. Hän näkee meidät kotona. Hän näkee meidät koulusja. Hän näkee meidät koulumatkoilla. Hän on meidän taiwaallinen Jumme. Ja hänen lapsinansa me olemme aina hyvässä turvasja.

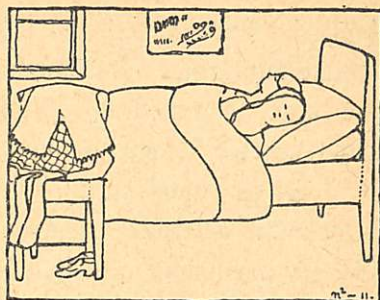
- | | |
|--|---|
| <p>1. Koska meitä käsketään mielesjämme pitämään neuwoa ja opetusta, josta saamme walistusta, niin me kaiken ikämme mielesjämme pidämme.</p> | <p>2. Ahkerat ja siivot me aina olla tahdomme, nöyrät myös ja kuuliaisjet, Jumalaamme luottawaisjet, joka aina armostaan walmis ompi auttamaan.</p> |
|--|---|

Illalla.

Päivällä teemme työtä ja leikimme. Käymme koulussa, jos on koulun aika. Muulloin puuhailemme kotiaskareissa.

Jos äiti taikka isä tarvitsevat meitä, silloin olemme heti valmiit heitä palvelemaan. Käskemättäkin teemme, mitä hyväksi tiedämme. Olemme hyvin iloisia, kun voimme tehdä jotakin rakkaan isän ja äidin avuksi.

Illalla olemme väsyneitä. Sen tähden tarvitsemme lepoa. Äiti antaa meille illallista. Kun olemme syöneet, niin riisumme vaatteemme. Panemme ne niin hyvään järjestykseen, että aamulla ne helposti löydämme. Kiitämme Jumalaa siitä, että hän on meitä päivän varjellut ja meille paljon hyvää antanut. Pyydämme myös, että hän meitä ja vanhempiamme ja kotiamme varjelisi tulevan yön aikana. Lausumme sitten hyvää yötä isälle ja äidille sekä toisillemme.



Pian olemme sitten virkistävässä unessa. Lepäämme rauhassa ja turvallisina rakkaan Jumalan huomassa aamuun saakka.

1. Ehtoolla työstä päästessä ja levollemme käydessä taivaalliselle Isälle me ylistyksen annamme.
2. Hän meitä päivän varjeli ja lapsinansa suojeli. Anteeksi synnit antakoon ja yönkin meitä holhotkoon.

Amulla.

Amulla heräämme unestamme. Hyvä Jumala on meitä varjellut. Uni on meitä virkistänyt.

Kiitämme sen tähden Jumalaa hänen varjeluksestaan. Pyydämme myös, että hän päivänkin fuluesja meitä varjelisi. Pyydämme, että hän meistä tekisi hyvántapaisia



lapsia. Pyydämme, että osaisimme aina olla vanhemmillemme kuuliaisia. Pyydämme, että voisimme olla keskenämme aina sovinnollisia. Pyydämme, että aina voisimme oikein rakastaa vapahattajamme Jeesusta.

Sitten nousemme iloisina vuoteiltamme ja puemme reippaasti vaatteet yllemme. Niitä antaa meille aamiaista. Sitten ryhdymme heti iloisina toimiimme.

- | | |
|---|--|
| <p>1. Sun puolees, Herra, korotan
mä hartaan kiitoseni,
kun jälleen aamuun ihanaan
nyt herään ilokseni.</p> | <p>2. Niin aamun valon alkaisja
kuin yönkin saapuesa
hyvässä olen turwasja
suojasjas armoisesja!</p> |
| <p>3. Suo, että olen lapsesi
mä täällä eläisjäni!
Taiwaaseen ota luoksesi
mun täältä lähteisjäni!</p> | |

Pitku welsjeni.



Minulla on weli, jonka nimi on Paawo. Paawo on nuorempi minua. Ei ole vielä pitkä aika siitä, kun hän oppi kävelemään. Wasta samaan aikaan hän oppi puhumaankin. Siihen saakka hän wain ryömi lattialla, itki, nauroi ja lorueli. Ihminen oppii wähitellen. Ei hän woi heti juosta niin kuin warja, eikä uida niin kuin sorsanpoikanen.

Paawo ei vielääkään osaa itse pukea vaatteita ylleen eikä riisua niitä. Ei hän vielä osaa yksikseen syödäkään. Muiden pitää häntä aina hoitaa ja auttaa.

Miti hoitelee Paamoa. Mutta kun äidin täytyy mennä askareilleen, silloin minä olen Paamon kanssa. Sillä tavalla autan äitiä.

Paamo on vielä ymmärtämätön lapsi. Pian hän tuskaustuu ja rupee itkemään. Usein hän suuttuukin. Ei hän vielä tiedä, mikä on hyvä, mikä paha. Sen tähden hän usein tekee pahaakin.

Kerran hän tahtoi koetella, kuinka kauvaksi hän jaksaisi wiskata kahwifupin. Hän wiskasi, ja kahwifuppi särkyi palasiksi. Toisen kerran hän halusi nähdä, kuinka äidin wirsikirjan lehdet pysyivät kirjassa. Hän repi monta lehteä irti. Ja kerran hän rikkoi uuden kummipallonsa, kun hän tahtoi nähdä, mitä sen sisällä oli.

Miti ja isä rakastawat Paamoa. Ja minäkin rakastan Paamoa. Me olemme Paamolle hellemmät kuin isommille. Me kärsimme hänen ymmärtämättömyyttään. Me opetamme häntä. Wähitellen hän oppii ja edistyy. Ja me iloitsemme aina, kun näemme, että hän on jotakin uutta oppinut. Itsekkin hän siitä iloitsi, waikka ei hän vielä ymmärrä oppimisen hyötyä.

Paamo katselee tarkasti, mitä minä teen. Ja hän koettaa tehdä aina samoin. Hän kuuntelee tarkasti, mitä minä puhun. Ja hän koettaa puhua samoin. Sen tähden täytyy minun aina tehdä oikein. Sen tähden minun täytyy aina puhua kauniita sanoja. Muuten opettaisin Paamolle pahaa ja olisin hänen wiettelijänsä.

Jumala siunatsoon Paamoa, weljeäni! Jumala warjelsoon minua, etten koskaan hänelle mitään pahaa opettaisi!

Lapsen virsi.

1. *Mä nostan silmäni taivaaseen
ja ristiin käteni liitän:
Sua, Herra, ystävä lapsien,
mä sydämestäni kiitän.*
2. *Oi kiitos kaikesta, mitä soi
Sun armos armasta mulle;
oi kiitos muustakin, jot' en voi
mä tyystin lausua Sulle!*
3. *Mä olen taimi Sun tarhassas
ja varten taivasta luotu,
Sun isällisehen huomahas
jo syntymästäni suotu.*
4. *Mua suojaa Sä, Isä armoinen,
Sun henkes' voimalla vielä,
ja tieni johdata taivaaseen,
ijäiseen ilohon siellä!*

Laiska Mikko.



Mikon mielestä oli kaikki raskasta. Leikkiminen oli raskasta. Lukeminen oli raskasta. Ja erittäinkin oli raskasta isän ja äidin palveleminen.

Talvisin loikoili Mikko tuvan penkillä. Kesäisin hän makaili ulkona siimeksessä. Ja jos häntä käskettiin johonkin toimeen, niin hän valitteli voimattomuuttaan. »En minä jaksa!» Näin hän aina sanoi surkealla äänellä.

Mikosta ei ollut apua isälle eikä äidille. Eikä hänestä ollut heille iloakaan. Hän tuotti murhetta vanhemmilleen. — »Ei tule Mikosta miestä!» Näin valittelivat isä ja äiti.

Mikko ei oppinut mitään. Ei hän oppinut lukemaan. Eikä hän oppinut työtäkään tekemään.

Mikon isä ja äiti kuolivat. Mikolla ei ollut enää kotia. Silloin ei oppimattomasta, laiskasta Mikosta huolinut kukaan. Hänen täytyi kärsiä puutetta, kunnes oppi työtä tekemään. Ja se oli nyt raskaampaa kuin lapsena. Ja häntä sanottiin vielä sittenkin »Laiskaksi Mikoksi».

Paha teko.

Kalle palasi koulusta. Kartanon fanat olivat tien vieressä karjapihasa. Si näkynyt ketään ihmistä lähellä. — „Nyt on sopiva aika vähän kiusata fanoja.“ Näin ajatteli Kalle. Ja huwitseja hän viskeli fanoja pienillä kivillä.

Kotona oli Kalle juuri lopettanut päivällis-ateriansa. Kartanon herra astui tupaan. Niti antoi hänelle tuolin ja pyysi istumaan. Mutta Kalle pyrki ulos. Nyt oli hänen vuoronsa pelätä. Sillä hän arvasi, mitä herralla oli asiana.

„Kalle!“ sanoi herra. „Sinä olit äsken paha fanoille. Et luullut kenenkään näkemän. Mutta minä näin sinut akkunastani. Ja Jumalakin näki sinut. Hän näki enemmän kuin minä. Hän näki sinun sydämesi pahouden. Sinua huwitti nähdä fanojen pelkäävän ja pakeneman. Semmoinen huwi



on keho. Miehuullista on auttaa turvattomia. Mutta häpeällistä on tehdä turvattomille väkivaltaa. Ja joka lapsena huijaksi hätynyttää ja kiusaa turvattomia eläimiä, hänestä tulee huono ihminen.”

Kallea hävetti suuresti. Ja hänen äitiänsäkin hävetti. Monesti saavat vanhemmat hävetä pahantapaisten lastensa tähden.

Tahdotko tuottaa häpeätä rakkaalle äidillesi ja isällesi?

Pikkulinnut.

Syksy oli tullut. Pihlajanmarjat olivat käyneet punaisiksi. Puiden lehdet alkoivat kellastua. Sillä ilmat olivat käyneet viileiksi ja yöt kylmiksi. Ja päivät yhä lyhenivät.



Pikkulintuja oli paljon asunut talon läheisyydessä. Niitä ei ollut kukaan hätyyttänyt. Niiden oli ollut hauska olla koko kesä. Nyt ne kokoontuivat laulamaan jäähyväisiänsä. Sillä monet pikkulinnut muuttavat talveksi lämpimämpiin maihin. Ne kiittivät Jumalaa ihanasta, hauskasta kesästä. Ne kiittivät siitä, että Jumala pitää huolta kaikista luoduistansa. Ne kiittivät myös talonväkeä, joka oli niiden antanut kaiken kesän rauhassa elää ja viserrellä.

Talonväki oli aina kesät iloinnut pikkulinnuista. Nytkin oli ollut kovin hauskaa niitä nähdä ja kuulla. Sen lisäksi ne olivat kesän kuluessa syöneet paljon matoja ja hyönteisiä, jotka olisivat viljoille vahinkoa tehneet. Talonväki oli siitä kiitollinen pikkulinnuille.

Mutta virtensä viserrettyään lensivät pikkulinnut matkaansa. Ne muuttivat lämpimiin maihin. Seuraavana keväänä ne lupasivat taas palata. Talonväki jäi hyvin ikävileen. Ja koko talven se sitten kevättä ja pikkulintuja odotti.

Pääskysten laulu syksyllä.

1. *Hyvästi jääkää nyt, hyvät ystävät,
maille vierahille nyt pääskyt lähtevät.*
2. *Armas ol' aika, jok' on nyt lopussa,
suvén sulo aika, se kaunis, ihana.*
3. *Vaan kun on mennyt taas syksy, talvikin,
silloin palajamme taas tänne takaisin.*
4. *Silloin, oi silloin kuink' ompi riemuisaa,
kun rientelemme taas kohti Pohjolaa!*
5. *Hyvästi siksi nyt jääkää, ystävät!
Maille vierahille nyt pääskyt lähtevät.*

Omenain aikana.

Kyllä kesä oli hauska. Ja meistä alkoi vähän ikävältä tuntua, kun syksy rupeji lähenemään. Luulinme silloin tulewan kowin ikävää. Mutta hauskuutensa on syksylläkin.

Meidän tuwan tafana on pieni puutarha. Siinä kasvaa muutamia omenapuita. Kesällä ne olivat kauniina fu-

koistanee. Kukat olivat hävinneet. Sitten ilmaantui niihin pieniä omenanalkuja. Wähitellen ne suurenivat. Meidän teki mieli niitä maistella. Mutta isä ja äiti kielsivät. „Älkää olko malktamattomia!“ Näin he sanoivat. „Odotakaa, kunnes omenat kypsyvät! Wasta ne sitten hyviltä maistuvat.“ Ja me odotimme kärjivällisinä niiden kypsymistä.

Wähitellen alkoivat omenat kända punertaviksi. Ja eräänä päivänä sanoi isä: „Nyt saatte, lapset, mennä omenia ottamaan!“



Olimme heti valmiita. Sauwalla waristelimme omenia maahan. Muutamiin isompiin puihin kiipesimmekin. Kokoimme omenat koppaan.

Mutta muutamia heti söimmekin. Siihen oli meillä lupa.

Kyllä omenien kookominen oli hauskaa. Ja hyviä ne olivat syödä. Mutta äiti kertoi, että isä oli omenapuut istuttanut nuorena ollessaan ja sitten uutterasti niitä hoitanut. Jumala oli siunannut hänen työtänsä ja palkinnut hänen ahkeruutensa. Meikin, hänen lapsensa, saimme iloita siitä.

Luistelijat.

1. *Jo tuulee pohjoinen,
jo peitti lumi maamme,
ja järvi sininen
on jäässä, luistaa saamme.
Jos nipistäiskin nenää,
en viihdy tuvass' enää.*

2. *Kas, kuinka päilyy jää
 kuin kirkas peili aivan.
 Ja ihana on sää,
 ja selvä kansi taivaan.
 Hei, lennä, luistin, lennä!
 Kuin nuoli anna mennä!*
3. *Se, joll' on luistimet,
 ne jalkahansa pankaan!
 Vaan pienet lapsoset
 ne seisahtukoot rantaan!
 Voi, katsos pikku veikkaa,
 kun kaatui kuperkeikkaa!*

Surullinen tapaus.

Pakkas-yö oli levittänyt lahden pinnalle ohuen jään. Se vietti Heikkiä luistelemaan.

»Älä mene vielä tänään!» varoittelivat vanhemmat ihmiset. »Ei se kestä vielä!»

Mutta kuu loisti illalla kirkaaseen jäähän. Se näytti erin-omaisen kauniilta. Jää näytti vahvalta ja kestävältä. Niin ainakin Heikistä tuntui. Hän aikoi vain rannalla vähän luistella. Sillä eihän rannalle voi hukkaa.

Jää oli erin-omaista. Luistimet liukuivat siinä mainiosti. Ja pian oli Heikki jo joutunut etäälle rannasta. Hän ei huomannut jään halkeilemista. Hän huomasi vaaran vasta silloin, kun jää murtui. Mutta silloin hän vai-pui syvyyteen.

Wahti oli seurannut Heikin vaarallista retkeä. Se kii-rehti paikalle. Mutta se ei voinut Heikkiä auttaa. Se voi ainoastaan surkealla ulvonnallaan ilmoittaa surullisen tapauksen. Ja vasta myöhään yöllä löydettiin Heikin ruumis vedestä.

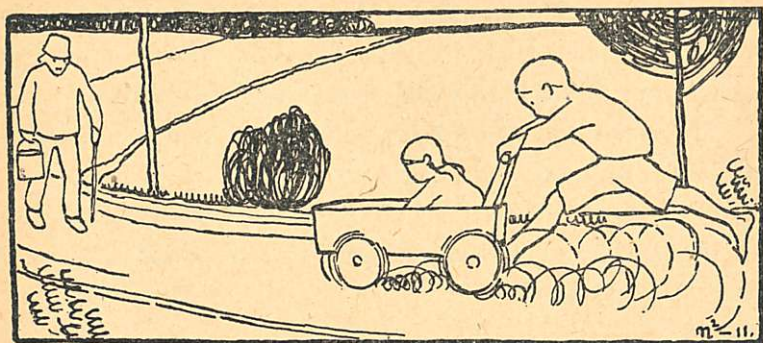
Kuka tuli voittajaksi?

Vanha Aaro setä oli lasten hyvä ystävä. Hän rakasti lapsia, ja lapset rakastivat häntä. Kun hän kävi vierailuilla, kauppapuodissa tai kaupungissa, niin hän toi aina lapsille runsaat tulijaiset. Hän toi vehnäleipiä, omenia, piparkakkuja tai muita makeisia, mitä milloinkin oli saatavina. Ja tavallista oli, että joka ensimmäiseksi ennätti häntä vastaan, se sai parhaimmat tulijaiset. Senpä tähden Aaro sedän tuloa aina hartaasti odoteltiin.

Aaro setä oli taas lähtenyt kaupunkiin. Lapset odottelivat, koska hän kotiin palaisi. Jopa he menivät tuvan taakse katselemaan. Sillä siitä he näkivät kauvaksi tielle. Siinä oli Martti, vanhin veljeksistä. Hän oli ottanut mukaansa Irja raukan, jonka toinen jalka oli niin koukkui- seksi kuivettunut, ettei hän ilman toisten apua liikkumaan päässyt. Toiset häntä lykkäsivät pienillä vaunuilla ja kuljettivat häntä sillä tavalla mukanansa. Nyt oli Martti ottanut hänet holhotaksensa. Siinä olivat Annikki, Eero, Helmi ja Intokin. Kaikki he tähystelivät tielle. Sillä jokainen heistä tahtoi olla valmis juoksemaan setää vastaan.

Mutta siinä oli muutakin nähtävää. Yrjölän isäntä ajoi siitä komealla liinakollansa. Arvolan Mari ajoi lehmiä kotiin. Ja hänellä oli ystävällinen Vahti mukanansa.

Silloin Martti huomasi sedän tulevan. Ja kiireesti hän lähti liikkeelle. Eikä hän tahtonut jättää Irjaa, vaan lykkäsi häntä vaunuissa edellensä. Sillä hän toivoi sittenkin joutuvansa sedän luokse ensimmäisenä. Olihan hän joutunut ensimmäisenä lähtemäänkin, ennen kuin toiset huomasivat sedän.



Pian kyllä sitten Annikki, Eero, Helmi ja Intokin sedän tulon huomasivat. Ja hekin lähtivät kiposin kiirein häntä kohden juoksemaan. Mutta Irjan vaunut pysähtyivät kuitenkin jo sedän eteen, kun Annikilla, Eerolla, Helmillä ja Innolla oli vielä monta pitkää askelta harpattavana.

Martti astui iloisena Irjan vaunujen takaa sedän eteen. Hän kiirehti näkemään, mitä hyvää sedällä oli ensimmäiseksi ennättäneelle ja mitä muille annettavana. Eikä hän turhan tähden kiirehtinytkään. Sillä setä avasi korinsa ja otti sieltä esille suuren rinkelin. Muut näkyivät olevan paljon pienempiä. Se suuri oli nähtävästi ensimmäiseksi ennättäneen tulijainen. Ja ilomielin Martti jo kurkotti käsiänsä rinkeliä kohden.

Mutta ei setä antanutkaan suurta rinkeliä Martille.

»Irja ennätti tällä kerralla ensimmäiseksi», sanoi setä.
»Ja eiköhän Irja siis saa tätä suurta rinkeliä?»

Martti näytti tyytymättömältä. Mutta pian hän muuttui iloiseksi. Eihän Irja raukka olisi siihen päässyt ensimmäisenä eikä viimeisenäkään, jos ei Martti olisi häntä tuonut. Ja sen tähden olisi suuri rinkeli ollut Martille annettava. Mutta Irja oli nyt kuitenkin tullut sedän luokse

ensimmäisenä. Ja sen tähden Martti ilomielin tahtoi suoda hänelle voittajan palkkion. Sillä tiesihän Martti, ettei Irja raukka tämmöisenä voittajana usein tulisi olemaan.

»Irja saa suuren rinkelin, sillä hän ennätti ensimmäisenä setää vastaan!» huusi Martti iloisena.

Setä antoi suuren rinkelin Irjalle. Muut saivat pienemmät rinkelinsä kukin. Mutta kaikki olivat kuitenkin iloisia ja tyytyväisiä.

Liian myöhään.

Wilma oli aina etsimässä leikkitowereita.

Kun muut tytöt ja pojat kävivät äitinsä ja isänsä asioilla, niin he usein tapašivat Wilman joutilaana kyselemässä, eivätkö he jo tulisi leikkimään. Ja kun he auttoivat äitiä ja isää kotitoimisja, niin tuli Wilma usein tiedustelemaan, eivätkö he jo joutušsi hänen kansjansa leikkimään.

„Etkö sinä koskaan käy toimittamasja äitišji asioita, ja etkö sinä milloinkaan auta häntä kotitoimisja?“ kyšyivät toiset lapset Wilmalta.

„En minä nyt vielä“, wastasi Wilma. „Äiti jaksaa nyt kyllä toimittaa asiansa ja tehdä kotiaskearensa. Eihän hän vielä ole niin wanha ja woimaton. Ja minähän olen wasta lapsi. Mutta kun äiti tulee wanhaksi ja woimattomaksi ja minä kaswan iškši, silloin minä kyllä autan häntä. Minä holhoon ja hoidan häntä sitten oikein hellästi ja huolellisesti. Hänen ei tarwitse silloin tehdä mitään. Minä hankin hänelle ruuan, oikein hyvän ruuan. Minä hankin hänelle waatteet, oikein hyvät ja lämpimät waatteet. Ja lämpimän ja kauniin asunnon hän saa minulta. Sillä hän on minun äitini, ja minä rakastan häntä. Ja Jumala kästeekin lapsia rakastamaan isäänsä ja äitiänsä. Enkä minä tahdo jättää Jumalan kästhyä täytämättä.“

Näin puhui Wilma towereilleen ja meni etsimään toisja leikkikumppaleita, kun toiset eivät joutuneet hänen seuralaišjensa. Ja sillä tawalla fuluiwat hänen päiwänsä toinen toisensa jälkeen.

Mutta sillä aikaa äiti teki työtä. Ja hänen täytyi olla ah-
tera. Sillä hänen täytyi yfsinänsä ansaita ja hankkia kaikki, mitä
hän ja Wilma tarvitsivat. Jää oli kuollut jo silloin, kun Wilma
oli tullut kolmen vuoden vanhaaksi.

Sinä kuluiwat äidin voimat. Jltasilla hän oli usein niin
väsynyt, ettei hän puhutaan jaksanut. Ja usein hän oli sairaanakin.

„Eikö Wilma woisi sinua jo auttaa töisjäksi?“ kyseli Maija
täti wälin äidiltä, kun hän näki, kuinka väsynyt äiti oli.

„Ehtäpä hän jotakin woisi tehdä“, wastasi äiti. „Mutta hän
haluaa nyt vielä mieluummin leikkiä. Entä minä henno häntä työ-
hön pakottaa. Minä koetan ponnistaa woimiani. Ehtä saan kokoon,
mitä tarvitsemme. Kyllä Wilma sitten auttaa minua, kun hän kas-
waa isommaksi ja huomaa, että minä apua tarvitsen. Sumala siu-
natkoon rakasta Wilmaani, että hänestä tulisi hyvä ihminen!“

Mutta ei Wilma huomannutkaan ryhtyä äitiä auttamaan,
ennen kuin tuli pakko.

Äiti rasittui ja väsyi lopulta niin, ettei hän enää ollenkaan
työhön pystynyt. Silloin täytyi Wilman tehdä, mitä hän osasi.
Mutta ei hän paljon osannut, kun ei hän ollut tähän saakka mitään
opetellutkaan. Ja äiti käwi yhä heikommasiksi. Eikä kestänyt kauwan,
ennen kuin rasittunut äiti kuoli.

Nyt olisi Wilma kyllä auttanut äitiänsä. Mutta se oli jo
liian myöhäistä. Ei äiti enää hänen apuansa tarwinnut. Wilman
täytyi mennä wieraiden ihmisten hoidettawaksi. Eikä hänellä sitten
enää ollut omaa kotia.

Wilma katuu nyt sitä, ettei hän ennemmin ryhtynyt äitiänsä
auttamaan. Olsihan hän woinut paljon hänen waiwojansa wä-
hentää. Olsihan hän woinut monta askelta häneltä säästää.

Mutta katuminen on jo myöhäistä.

Kuka toivoi parhainta.

Satu.

Kylän lapset olivat kokoontuneet Arolan Kuoppamäelle
leikkimään. Oltiin hevosina. Juostiin kilpaa. Lyötiin hippaa.
Palloakin viskattiin. Ja monen muun laista leikkiä leikittiin.

Vihdoin istahtivat lapset väsyneinä levähtämään. Silloin olikin jo ilta ennättänyt. Syksyinen aurinko läheni läntistä taivaanrantaa. Se oli kaiken päivän loistanut heleänä ja lämpimänä taivaalla. Ja nyt se laskeutui kauniina, hohtavan punaisena. Se oli kesän viimeisiä tervehdyksiä lapsille.

Pian kävi ilma hämäräksi. Lapset tunsivat mielessänsä hiljaista kaipausta. Kukapa ei semmoista tuntisikaan hiljaisena, hämäränä syys-iltana kesää muistellessaan.

»Jospa vielä tulisi kesä takaisin!» sanoi Mikkolan Anni surumielisesti.

»Jospa vielä pääsisin isoäidin luokse serkkujen kanssa hevosilla leikkimään, niin kuin viime juhannuksena», sanoi Tupalan Iikka.

Ja niin lausui moni muukin surumielin toivomuksensa.



Silloin kuulivat lapset hiljaisia askeleita ja salaperäistä kahinaa läheltänsä. Kaikki jännittivät korviansa ja katselivat tarkoin. Ja he näkivät vanhan, harmaapartaisen ukon keveästi astuvan keskellensä. Hän istahti siihen ja katseli lapsia ystävällisesti. Näkyi selvästi, että hänellä

oli jotakin hyvin tärkeätä sanottavana heille. Ja lapset odottivat uteliaina, mitä hän sanoisi.

»Hyvät lapset!» sanoi hän. »Minä kuulin, että teillä jokaisella on jotakin toivottavaa. Minä rakastan hyviä lapsia. Ja minä tahdon antaa jokaiselle, mitä kukin toivoo. Sano-kaa nyt, mitä haluatte!»

Mikkolan Anni uudisti nyt toivomuksensa. Hän toivoi, että kesä tulisi vielä takaisin.

Samoin toivoi Tupalan Iikka, että vielä pääsisi isoäidin luokse serkkujen kanssa hevosilla leikkimään, niin kuin hän oli juhannuksena siellä leikkinyt.

Laurilan Mimmi toivoi, että hän saisi uuden lumivalkean juhlapuvun.

Eerolan pikku Tapani toivoi suurta, maalattua puuhevosta, jolla olisi jouhinen harja ja häntä.

Pietilän pikku Aino toivoi suurta nukkea, jolla olisi liikkuvat silmät.

Arolan Elli istui vielä miettiväisenä. »Mitä sinä toivot?» kysyi valkopartainen ukko ja katseli ystävällisesti häntä.

»Minä toivon, että pian kasvaisin isoksi. Sillä minä tahtoisin auttaa rakasta äitiäni, joka on tehnyt paljon työtä minunkin hyväkseni ja on nyt sairas. Ja minä toivon, että hyvä Jumala tekisi äidin terveeksi.» Tämä oli Ellin toivomus.

Ystävällinen ukko nyökkäsi jäähyväisensä ja katosi lasten keskeltä yhtä hiljaisesti, kuin hän oli tullutkin.

Mikkolan Anni sai vielä kesän. Tupalan likka sai juhannuksen ja pääsi isoäitinsä luokse serkkujensa kanssa hevosilla leikkimään. Laurilan Mimmi sai uuden lumivalkean juhlapuvun. Eerolan pikku Tapani sai uuden suuren, maalatun puuhevosen, jolla oli jouhinen harja ja häntä. Pietilän pikku Aino sai suuren nukken, jolla oli liikkuvat silmät. Arolan Ellin äiti parantui. Itse hän kasvoi yhtäkkiä isoksi, ja hän ryhtyi auttamaan äitiänsä.

Ja kaikki olivat iloisia ja tyytyväisiä.

Mutta Mikkolan Annin kesä kului taas pian. Samoin meni Tupalan Iikan juhannus, ja hänen täytyi taas palata kotiinsa. Laurilan Mimmin lumivalkea juhlapuku likaantui, kului ja kävi lopulta hänelle ahtaaksi. Eerolan Tapani kasvoi mieheksi, eikä hän enää välittänyt puuhevosestansa. Samoin unohti Pietilän Ainokin nukkensa, kun hän isoksi kasvoi.

Mutta Arolan Elli auttaa vielä äitiänsä. Eikä hän ainoastaan auta, vaan hän holhoo ja hoitaa häntä. Sillä vaikka äiti onkin yhä edelleen terve, niin on hän kuitenkin tullut vanhaksi ja tarvitsee tyttärensä hoitoa. He elävät tyytyväisinä ja onnellisina. Sillä he rakastavat toisiansa.

Lassin tupa.

(Aapo Pärnänen.)

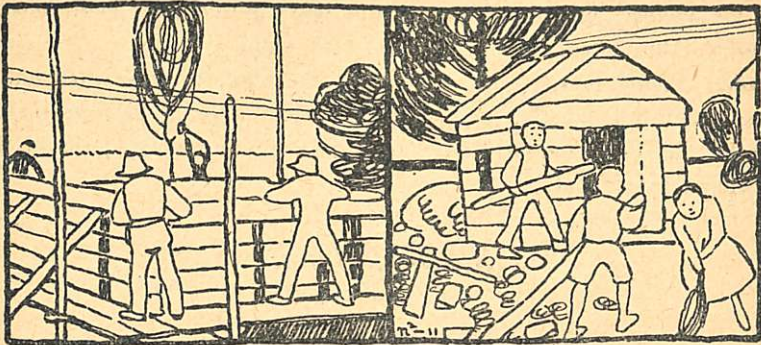
- | | |
|--|--|
| 1. Loppui Lassin koulu,
alkoi tulla joulu,
äiti antoi luvan
tehdä pienen tuvan. | 3. Hei, kuin oli lunta!
Koko valtakunta
sii' ois saanut linnat,
vallit valkorinnat. |
| 2. Lassi jätti laulut,
kynät, kirjat, taulut,
joutuisasti juoksi
lumitörmän luoksi. | 4. Lassi pallot kiersi,
kinoksesta viersi,
niitä laitti, liitti,
minkä päivää riitti. |
5. Niinpä syntyi soma
lumipirtti oma.
Hauska oli olla
oman katon alla.

Oma tupa.

Jokelassa rakennettiin uutta tuparakennusta. Isä teki siinä ahkerasti työtä muitten rakennusmiesten kanssa monet viikkokaudet. Siten saatiin rakennuksen seinät ja vesikatto valmiiksi. Mutta vielä fittenkin kesti työtä koko kesän aika. Sillä lisäksi tarvittiin lattiat, välifatot, uunit, ovet ja akkunatkin, ennen kuin huoneet tulivat asuttavaan kuntoon.

Wäinö, Toivo ja Hilja katseliwat alusta alkaen rakennustyötä. Sillä heistä oli kowin hauskaa nähdä, kuinka perustus laskettiin ja seinät kohojuwat. Illalla oli nähtävänä aina jotakin enemmän kuin aamulla.

Mutta eiwät lapset kauwan tyytyneet wain katselijoina olemaan. Heidän päähänsä lennähti innostuttawa ajatus. He päättiwät myös rakentaa itsellensä talon. Wäinö ja Toivo tekisiwät rakennustyön, niin kuin isä ja muut miehet tuolla tuparakennuksella. Hilja autte-liji heitä sen mutaan, kuin woisi. Sillä eihän hänen aikansa men-nyt talon asikareijin niin kuin äidin. Ja niin ryhdyttiin hommaan.



Siinä oli ison rakennuksen ympärillä laudanpätkiä ja muita sopivia rakennus-aineita. Niistä rakensivat Wäinö ja Toiwo tuwan joen rannalle pellon reunaan. Isä antoi heille nauvoja, joilla he löivät laudat kiinni. Uapo serkku, joka oli jo iso mies ja oli isällä rakennustyössä, auttoi heitä ruokalepojen aikoina ja iltoilla. Hän löi suurimmat naulat ja teki owen ja aukunat. Ja niin valmistui Wäinön, Toiwon ja Hiljan tupa paljon joutuisemmin kuin iso tupa-rakennus. Se oli niin iso, että he kaikki kolme sinne mahtuivat. Oli siellä tilaa parille wieraallekin. Ja niin korkeakin se oli, että he siellä sopivat suorina seisomaan. Muutamia siroja pölkkyjä wiettiin istuimiksi ja pöydäksi. Ja niin oli tupa valmis asuttawaksi.

Wäinö ja Toiwo oliwat tehneet rakennustyön. Mutta ei ollut Hiljakaan toimetonna ollut. Hän oli lakaisut tuwan ja sen ympäristön. Ja sen tähden oli tupa hänen samoin kuin Wäinön ja Toiwonkin, koska hänkin oli työtä tehnyt.

Mutta Hilja teki enemmänkin. Hän puhui welsjillensä, että tuwan ympärille istutettaisiin kukkia, marjapensaita ja kauniita puita. Sitten he saisiwat tupansa ympäristön yhtä kauniiksi, kuin Pappilan puutarha oli. Ja heidän olisi sitten hauska olla tuwasansa.

Wäinö ja Toiwo suostuivat sisarensa ehdotukseen. Käännettiin ja muokattiin maata. Sitten siihen syksyllä istutettiin kauniita kukkia. Ja tämä kaikki oli lapsille hauskaa hommaa.

Nyt owat Wäinö, Toiwo ja Hilja isoja. Mutta heidän tupansa on wieläkin jäljellä. Se on heille niin rakas muisto, etteiwät

he ole woineet sitä häwittää. Mutta vielä rakkaammat heille owat heidän istutuksensa. Niitä he owat jofa woosi lisänneet. He owat saaneet niistä marjoja ja omenia, woosi woodelta yhä enemmän. Ja heidän on hauska kesäijinä joutohetkinänsä istua siellä wanhan tuwan lähellä ja ihailla kauniita kukkia ja muita kaswia, jofka siellä rehewinä kaswoiwat.

Mökin laittaja.

(P. J. Hannikainen.)

1. *Nytpä tahdon olla ma
pienen mökin laittaja.
Seinät kun saan valmihiksi,
toisen pään teen kamariksi,
päähän toiseen pirttisen,
sievän, hauskan, puhtoisen.*
2. *Sitten vielä rakennan
tallin, aitan, ometan.
Hyv' on olla myöskin sauna,
jossa kylven lauvantaina,
riihi metsän rinnassa,
nuottakota rannalla.*
3. *Talliss' oiva hevonen
panna auran etehen,
neljä lehmää ometassa,
pieni porsas karsinassa,
lampahia vuonineen
määrillensä kymmenen.*
4. *Pellot kauniit, viljavat,
nüityt, nurmet ruohoisat,
paljon voimaa tehdä työtä
sekä onni aina myötä. —
Siin' on kaikki toivehein,
joista laulun tään mä tein.*

Urhon urhoollisuus.

Uiti meni vaatteita pesemään kosken rannalle. Urho ja Nune saivat luwan lähteä hänen mukanaan.

Oli kaunis kesäinen päivä, kun äiti, Urho ja Nune lähtivät. Käsitöissä he vetivät pestävät vaatteet ja tarvittavat tavarat rantaan. Ewästäkin äiti otti mukaan, ettei tarvinnut kotona päivällisellä käydä.

Rannassa äiti teki tulen. Hän ajetti padan tulelle ja toi wettä siihen kuumenemaan.

Uiti puuhaili pesuhommisiansa. Urho ja Nune leikkivät nurmikolla. Tuntui kuin he olisivat muuttaneet asumaan tänne kosken rannalle. Ja täällä tuntui niin hupaiselta. Saihan täällä juosta mielensä mukaan. Saipa täällä wapaasti nauraa ja huutaakin. Ei täällä ketään häiritty.

Yhdellä kohdalla kosken rannalla oli jyrkkä kallio. Siinä syösi wesi tuimimmin alaspäin. Dikeinpa siinä näkyi walkeista waahtoa hyökyaaltojen harjalla. Näyttipä kuin aallot olisivat kiiwaasti ajaneet toijiansa. Ja ne roiskuttivat wettä korkealle rantakalliollekin.

Urho ja Nune menivät kalliolle katselemaan kosken aaltoja ja niiden walkeista waahtoa. Heistä oli hauskaa koetella, kuinka kowasti piti huutaa, että sai äänenjä selkeästi kuulumaan. Ja he menivät yhä lähemmäksi rantaa.

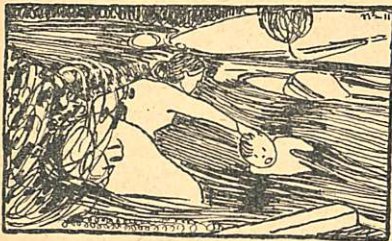
Uiti huomasi, minne Urho ja Nune pyrkivät. Hän pelkäsi waaraa. Sillä sileältä, märältä rantakalliolta he wörsivät koskeen luisua. Ja wesi weisi silloin heidät mukanaan. Sen tähden hän kehoitti Urhoa ja Nunea heti poistumaan waaralliselta paikalta.

Nune peräntyi heti, kun hän oli kuullut äidin kehoituksen. Wieläpä hän waroitteli Urhoakin, joka ei näyttänyt haluawan pysähtyä.

Urhosta tuntui hywin hupaiselta koetella, kuinka lähellä rantaa hän wielä saisi äänensä kuulumaan. Hän ajatteli, että koska eiwät hänen jalkansa wielä tähän saakka olleet luiskehaneet, niin eiwät ne warmaankaan luisahtauksi, waiikka hän wielä astuiksi askeleen lähemmäksi rantaa. Niin hän astui askeleen, toisen, kolmannen ja wielä neljännenkin. Hän oli hywin warowainen. Ja mitä lähemmäksi rantaa hän tuli, sitä warowaisemmin hän liikkui.

Ja kylläpä tämä oliin hauskaa, waikka kyllä jännittäwää ja wähän peloittawaakin. Mutta tämä oli niin miehuullista, niin urhoollista. Eipä uskaltanut Nune tulla näin lähelle kosken kuohuja. Uskaltaijkoohan moni poikakaan! Tuskinpa wain! Eikä tässä kuitenkään ollut mitään waaraa.

Mutta wahinko tuli kuitenkin. Tuntui, kuin äkkiä olisi temmattu jalat hänen altansa. Hän horjahtui nurin kalliolle. Eikä hän woinut mihinkään tarttua, sillä kallio oli sileä ja liukas. Hän tunji wain wieriwänsä weteen.



Rauheasti huutaen kiirehti Nune äitiä kohden. Äiti oli itsekin huomannut, miten Urholle oli käynyt. Eikä hän joutunut ajattelemaan, miten hänelle itselle käwisi, waan hän syöksyi weteen.

Ja kaihin woiimin ponnistellen hän sai poikansa pelastetuksi.

„Mitä et, rakas lapsi, palannut rantakalliolta heti silloin, kun kehoitin?“ Janoi äiti sitten, kun he oliwat säikähdyskseen tointuneet.

„En enää muistanutkaan kehoitustasi“, wastasi Urho. „Kuuntelin wain kosken kohinaa ja ajattelin, kuinka rohkea olin“.

Elävä pelätti.

Aimo ja Ilmi pääsivät isän ja äidin kanssa vieraisille setälään. Setä ja täti olivat heitäkin kutsuneet. Ja nyt oli lähdeittävä. Matka oli niin pitkä, että oli hevosella mentävä. Vasta huomenna oli palattava.

Aimo ja Ilmi olivat tätä päivää jo kauvan odotelleet. Tulihan siitä varmaankin hauska matka. Sillä olihan nyt kaunis, lämmin kesäpäivä. Ja nyt he saivat isän ja äidin kanssa istua Ruskon kärryillä niin kauvan. Saivatpa he myös matkalla nähdä paljon semmoista, mitä eivät he kotonansa nähneet.

Aamulla jo olivat Aimo ja Ilmi sanoneet jäähyväisensä Mansikille ja Mustikille. Eiväthän he niitä näkisi nyt ennen kuin seuraavana päivänä.

Vahdille ja Mirrille he sanoivat hyvästi lähteissänsä. Pääskysillekin he huutelivat jäähyväisiä, kun he jo kärryillä istuivat. Ja pääskysel visersivät ystävällisen vastauksensa. Lampaille he huutelivat jäähyväisiä, kun he ajoivat vainion halki maantielle. Ja lampaat määkivät ystävällisesti heille vastaukseksi.

Setälässä oltiin hyvin ystävällisiä. Rusko riisuttiin. Aimo ja Ilmi taputtelivat sitä kiitokseksi. Sitten Rusko vietiin ruohoiselle nurmikolle syömään. Ja isä, äiti, Aimo ja Ilmi kutsuttiin tupaan. Siellä heitä kestittiin tädin parhailla varoilla.

Urpo oli sedän ja tädin poika. Hän liittyi heti Aimon ja Ilmin seuraan. Ja pian he kaikki menivät ulos. Siellä oli paljon katseltavaa. Sillä olivathan täällä paikat toiseltaiset kuin Aimon ja Ilmin kotona.

Ilmi ja Aimo etsivät katseillansa pääskysiä. Mutta eivät he niitä missään nähneet.

»Eikö täällä ole pääskysiä eikä pääskysten pesiä?» kysyi vihdoin Ilmi.

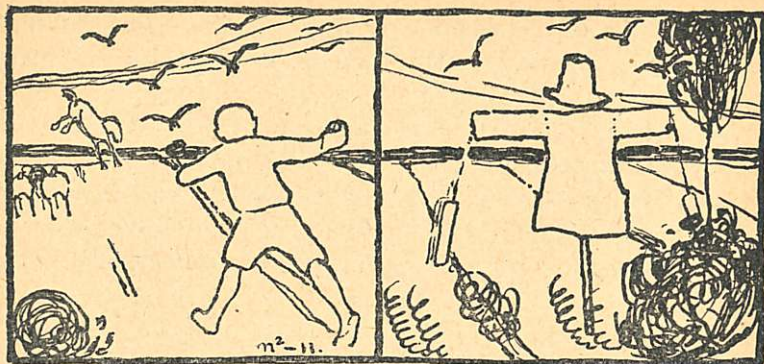
»Mitä sinä niillä tekisit?» kysyi Urpo ihmetellen.

Ilmi selitti, että hän olisi vain katsellut pääskysiä, kun ne ovat niin kauniita lintuja. Hän olisi kuunnellut niiden kaunista viserrystä ja katsellut, kuinka ne vievät poikasillensa ruokaa.

»Keväällähän minä rikoin kaksi pesää tuolta tallin räystäältä, ennen kuin pääskysel olivat ne valmiiksikaan saaneet», selitti Urpo kerskuen. »Yhden pesän löysin vasta sitten, kun siinä jo oli eläviä poikasasia. Ne annoin kissalle. Yhteen isoon pääskyseen sattui kiveni, niin että se heti kuoleena putosi maahan.»

Ilmi ja Aimo katselivat kummastellen toisiansa.

He menivät vainiolle kävelemään. Lampaat sattuivat olemaan siinä lähellä. Kun ne huomasivat Urvon, niin ne



lähtivät pikaisesti juoksemaan pois. Urpo otti pellolta multakokkareen ja viskasi sen lampaita kohden.

Lehmät olivat juuri tulleet pihaan, kun Urpo, Ilmi ja Aimo palasivat vainiolta. Aimo ja Ilmi menivät katselemaan, kun niitä lypsämään ruvettiin. Urvokin tuli. Mutta kun lehmät näkivät Urvon, pakenivat ne toiselle puolelle pihaa.

Seuraavana päivänä kuljivat Ilmi ja Aimo Urvon kanssa kaikkialla talon läheisyydessä. Ja missä ikään Urpo näki varpusen, västäräkin, pääskysen, harakan tahti variksen, aina hän viskeli niitä multakokkareilla, kivillä tahti palikoilla. Samoin hän viskeli lampaita, sikoja, lehmiä ja hevosiakin. Ja kaikki ne pakenivat, milloin Urvon huomasivat.

»Mitä pahaa nuo linnut ja muut eläimet ovat tehneet, kun sinä niille näin vihainen olet?» kysyi Aimo Urvolta.

»Eiväthän ne mitään pahaa tehneet ole, enkä minä niille vihainen ole», vastasi Urpo nauraen. »Mutta on niin hauskaa koetella, kuinka saa niihin sattumaan. Ja hauskaa on nähdä, kuinka ne kaikki pakenevat.»

Sinähän olet samallinen kuin pelätti, jolla harakoita ja varpusia pelotetaan», sanoi Ilmi. »Isä teki semmoisen meidän puutarhaan keväällä, kun äiti oli sinne siemenensä kylvänyt. Eikä ainoakaan harakka eikä varpusen uskaltanut tulla siemeniä nokkimaan.»

»Ja oletpa oikein elävä pelätti», lisäsi Aimo nauraen. Mutta Urpoa ei naurattanut. Hän alkoi miettiä asiaa.

Kaunis varsani.

1. *Mun varsan' on niin sorja
ja kaunis käydessään.
Mun varsan' on niin norja
ja liukas liikkeiltään.
Jos ohi pyrit milloin,
se eipä laskekaan.
Korvillaan vilkuu silloin
ja kuopii jalallaan.*

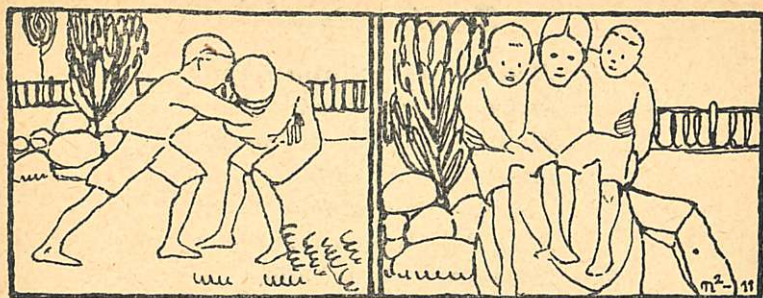
2. *Nyt laitumella syö se.
Mä mielin ajamaan.
Ei tule muiden luo se,
sen itse noutaa saan.
Ei muista koskaan huoli,
sen itse valjastan,
ja sitten niin kuin nuoli
kiidämme matkahan.*

Riita ja sowingto.

Arwo ja Ilmari leikkiwät kauniina kesäpäiwänä ulkona hewosillansa. He syöttiwät niitä. He ajoivat kilpaa niillä. Ja heillä oli hywin hauskaa. Sillä he leikkiwät sowingtoissa. Ja silloin on aina hauskaa, kun sowingtoissa ollaan.

Mutta sitten syntyi riita. Arwo sattui tyrkkäämään Ilmarin hewosta juuri silloin, kun kilpailun piti taas alkaa. Ja Ilmarin hewonen kaatui ja wiipyi siinä. Siitä jo Ilmari pahastui. Ja sitten joutui Ilmari hewosinensa tappiolle. Se oli jo kolmas kerta, kun niin käwi. Ja Arwoa alkoi naurattaa. Sillä hän piti omaa hewostansa hywänä ja Ilmarin hewosta huonona.

Siitä Ilmari juuttui. Hän tarttui Arwon hewoseen ja wis-kasi sen kiwikasaan. Siinä murtui Arwon hewoselta wäsen takajalka ja oikea korwa.



Nyt suuttui Arwokin. Hän tarttui Ilmarin hewoseen ja aiko wiskata senkin kiwikasaan. Mutta Ilmari puolusti hewostansa kaitin woimin. Ja niin tuli kiiwas kahakka ja suurta huutoa.

Äiti kuuli huudon, ja hän tuli ulos. Arwo ja Ilmari riensiwät hänen luoksensa. He syyttiwät ankarasti toinen toistansa. Rumpi-kin tahtoi päästä yksinänsä kertomaan asianja äidille. Arwo ei sallinut Ilmarin ollenkaan tulewan äidin lähelle. Eikä Ilmari sallinut Arwon tulewan. Ja niin kesti kiiwasta riitaa edelleen.

Äiti tuli surulliseksi. „Rakkaat lapseni!“ sanoi hän. „Te olette molemmat minun lapsiani. Minä rakastan teitä, ja te rakastatte minua. Mutta nyt olette suuttuneet toisillenne. Ette sowi yhdesjä olemaan minun lähelläni ettekä kuulemaan puhettani. Ette voi olla onnellisia ettekä iloisia minun luonani. Missä nyt voisitte olla onnellisia ja iloisia? Sillä enhän minä voi pitää rakkaana lapsenani toista, kun en voi molempia pitää. Enhän voi teitä wuorottain rakastaa enkä luokseni kutsua.“

Arwo ja Ilmari waikeniwat. He katseliwat wakaawina äitiä ja toinen toistansa.

„En ole enää wihainen“, sanoi Arwo. Eikä Ilmarikaan näytännyt enää suuttuneelta.

Yhdesjä he sitten meniwät äidin luokse. Äiti istui kiuwelle ja otti heidät molemmat syliinsä. Ja molemmat he sitten kietoiwat kätensä äidin kaulaan.

Miin syntyi sowinto. Ja se oli warmaan pyhywäinen sowinto.

En ole liian pieni.

- | | |
|---|---|
| <p>1. <i>En ole liian pieni
lapseks' Jumalan.
Hänen käskyjensä
aina noudatan.</i></p> | <p>3. <i>En ole liian pieni
kuuliaisena
hellän isän, äidin
lasna olemaan.</i></p> |
| <p>2. <i>En ole liian pieni
enkä halpakaan
tempelinä Pyhän
Hengen olemaan.</i></p> | <p>4. <i>En ole liian pieni
kodin valoksi,
joka Jeesuksesta
riemuin kertoopi.</i></p> |

Mitä iso-isä sanoi.

Oli sunnuntai. Äiti ja isä olivat lähteneet kirkkoon. Antero oli jäänyt kotiin iso-isän kanssa. Hän oli vain käynyt saattamassa isää ja äitiä rantaan. Siellä hän oli vähän aikaa katsellut, kuinka he menivät soutuun. Näytti kuin olisivat isä ja äiti, samoin kuin heidän veneensäkin, vähitellen muuttuneet yhä pienemmiksi, sen mukaan kuin rannasta kauemmaksi joutuivat.

Antero palasi tupaan. Iso-isä istui siellä pöydän ääressä. Hänen edessään oli pöydällä suuri kirja. Se oli Raamattu.

Antero aikoi palata tuvan ovelta pihanurmikolle leikkimään. Mutta iso-isä kutsui häntä luoksensa.

»Tule, Antero, kuulemaan, mitä hyvä Jumala puhuu sanassansa!» sanoi hän. »Sillä hän on meidän taivaallinen Isämme, ja me olemme hänen lapsiansa. Hän rakastaa meitä. Ja hän tahtoo, että me tuntisimme hänen rakkautensa ja rakastaisimme myös häntä. Hän tahtoo, että me tuntisimme Jeesuksen, jonka hän on antanut meidän Wapah-tajaksemme».

»En minä vielä», sanoi Antero hiljaisesti.

»Miksi et vielä?» kysyi iso-isä.

»Minä leikin vielä iloisesti ja toimittelen asioitani», vastasi Antero.

»Koska sinä sitten aijot oppia tuntemaan Jumalan ja vapahtajan Jeesuksen rakkautta?» kysyi iso-isä.

»Sitten kun tulen vanhemmaksi», vastasi Antero. »Mutta en minä kuitenkaan odota niin kauvan, että tulisin yhtä vanhaksi, kuin iso-isä nyt on. Kyllä minä jo ennemminkin rupean lukemaan ja kuulemaan Jumalan sanaa.»

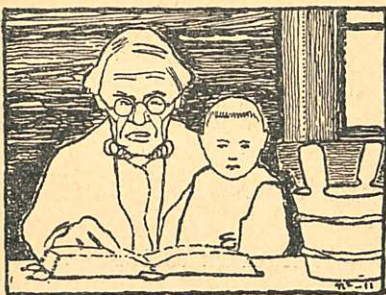
»Mitä sanotkaan, rakas lapsi?» sanoi iso-isä. »Etkö tahdo jo nuorena iloita Jumalan rakkaudesta? Etkö jo nuorena tahdo oppia tuntemaan vapahtajaasi Jeesusta.»

Antero ei vastannut mitään. Hän seiso i ovella ja näytti miettiväiseltä.

Iso-isä jatkoi. »Eihän Jumala kiellä sinua leikkimästä eikä iloitsemasta. Jeesuskin oli lapsena. Ja hän varmaan-kin leikki iloisena toisten lasten kanssa. Ne, jotka rakastavat Jumalaa ja vapahtajaa Jeesusta, voivatkin olla aina iloisia. Sillä he tietävät, että he ovat kaikkivaltiaan Jumalan lapsia. Ja he tietävät; että kaikki, mitä rakas taivaallinen Isä heille antaa, on hyvää. He tietävät, ettei Jumalan tietämättä voi heille mitään tapahtua. Sillä Jumala tietää ja näkee kaikki. Kuka siis voisi olla sekä leikissänsä että tositoimissaansa iloisempi kuin se, joka elää Jumalan lapsena ja rakastaa häntä isänänsä?»

Antero meni pöydän taakse, ja iso-isä otti hänet polvella.

Sitten iso-isä luki, kuinka äidit toivat lapsiansa Jeesuksen luokse, että hän siunaisi heitä. Ja Jeesus otti lapset syliinsä ja siunasi heitä.



»Etkö haluaisi, että Jeesus ottaisi sinutkin syliinsä ja siunaisi sinuakin?» kysyi iso-isä lopuksi.

»Kyllä haluan!» kuiskasi Antero.

»Hän ei nyt ota syliinsä eikä siunaa näkyväisesti», sanoi iso-isä. »Mutta me voim-

me kuitenkin rukouksessa kätkeytyä hänen syliinsä ja saada hänen siunauksensa.»

Iso-isä ja Antero panivat kätensä ristiin. Ja iso-isä sanoi:

»Rakas Jeesus, ota syliisi tämä pikku Antero! Anna hänelle siunauksesi, että hän voisi leikkiä lapsuutensa leikit ja tehdä miehenä työnsä iloisena ja turvallisena sinun suojassasi!«

Jumalan lapsen turvallisuus.

1. *Jonk' on turva Jumalassa,
turvassa on paremmassa,
kuin on lintu pesäessään,
taivaan tähti kiillelessään.*
2. *Herra hoitaa omiansa
kartanoissa taivahansa.
Lapsilleen hän armon antaa,
käsissänsä heitä kantaa.*
3. *Jos on onni taikka hätä,
hän ei lapiansa jätä.
Hänpä, ystäivistä parhain,
suojaa heitä myöhään, varhain.*
4. *Hiuksetkin hän kaikki lukee
heidän päässään, heitä tukee.
Heille ruuan, vaatteet luopi,
murheessakin riemun suopi,*
5. *Riemuilse siis, pieni lauma,
Herra turvamme on aina.
Hänpä aina suojaa lastaan
vaaroja ja pahaa vastaan!*

Keitä asuu järven takana.

Olimme haassa punaposkisia puolukoita poimimassa. Menimme Salkoselän rantaan asti. Istuimme siihen katselemaan lintuja, jotka nyt lähtivät matkalle lämpimiin maihin.



„Muuksohan tuolla keittää?“ kysyi sisareni Mari. Hän osoitti Salkoselän tuolle puolelle.

„Minä luulen, että Tuomo sedän talo on siellä“, vastasin minä.

„Minäkin tie kiertää Kaitalahden ympäri sinne päin.“

„Ja Tuomo sedällä on naapureita“, tiesi vanhempi veljeni Juho. Hän oli isän kanssa kerran käynyt Tuomo sedän kotona siellä Salkoselän takana. „Ja niillä on taas naapureita, jotka ovat heidän tuttaviansa ja sukulaisiaan.“

„Sillä tavallahan me kaikki, jotka tässä maassa asomme, olemme oikeastaan naapureita, tuttavina ja sukulaisina toisillemme“, tuumailin minä.

„Niin olemmekin“, vastasi Juho. „Kaikki, jotka tässä maassa asuvat, ovat samaa kansaa. Ja tämä maa on meidän maamme. Tämän maan nimi on Suomi, ja me olemme suomalaisia. Suomi on meidän kotimaamme. Täällä meidän vanhempamme asuvat. Ja heidänkin vanhempansa ovat täällä asuneet. Täällä me olemme syntyneet. Ja täällä mekin teemme työtä, sen mukaan kuin isommiksi kasvamme. Kaikki rakastavat kotiansa. Sen tähden mekin rakastamme kotoa tätä maata, jossa meidän kotimme on ja omaisemme asuvat.“

Ja sitten alkoi Juho laulaa laulua, jonka hän oli kou-

lusfa oppinut. Sisareni Mari ja minä yrittelimme mukana,
ja pian me opimme koko laulun. Se oli tällöinen:

Olemme suomalaisia,
waikk' ollaan pienokaisia.
On sydämemme synnyinmaan,
ja suuriks kaswetaan.
Oi kuin on kaunis tämä maa
ja kaikkein kallein mailmassa!
Sen kiitosseksi laulu näin
nyt nousee ylöspäin.

Kuin vihannat sen wainiot
ja koristetut nurmistot!
Ei moista misjään muualla
kuin täällä Suomessa.
On kyllä maita muitakin,
waan synnyinmaa on suloisin.
Me emme tätä waihettais,
jos waikka mitä sais.

Kotomaamme.

Täällä pohjantähden alla on nyt kotomaamme.
Mutta tähtein tuolla puolen toisen kodin saamme.

Täällä on kuin kirkasella aika lyhyt meillä.
Siellä ilo loppumaton niin kuin enkeleillä.

Täällä sydän huokaisee ja itku silmän täyttää.
Siellä sydän iloittaa ja silmä riemuu näyttää.

Sinne toivonsiivillä jo sydän pieni lennä.
Sinne, misj' on kotimaani, sinne tahdon mennä.

Vieraat kirjaimet.

B B b b Biblia on sama kuin Raamattu.
Babylon oli kaupunki.

C C c c Cicero oli viisas mies.
Caracas on kaupungin nimi.

D D d d Dawid oli Israelin kuningas.
Absalon oli Davidin poika.

F F f f Filippo ja Sofia ovat nimiä.
Fanni ja Serafia ovat sisarukset.

G G g g Georg on sama kuin Gjö.
Gustaf on sama kuin Kustaa.

Q Q q q Qwanten ja Ahlqvist ovat nimiä.
Qvist ja Palmqvist ovat myös nimiä.

X X x X Xerxes oli kuningas.
Xenofoni ja Axel ovat nimiä.

Z Z z Z Zion. Nazareth.
Zakarias. Nebukadnezar.

Å Å å å Åmål on kaupunki Ruotsissa.
Åmål on kaupunki Ruotsissa.

Luvut ja numerot.

(Ei mitään.)	●	●●	●●●	●●●●	●●●●●	●●●●●●	●●●●●●●	
nolla	yhji	katji	kolme	neljä	wiiji	kuuji		
0	1	2	3	4	5	6		
●●●●●●●			●●●●●●●●			●●●●●●●●●		
seitsemän			kahdeksan			yhdeksän		
7			8			9		
●●●●●●●●●●								
kymmenen								
10								

11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12.

I II III IV V VI VII VIII IX X XI XII.

Laskuharjoituksia.

Yhteenlaskua.

1 + 1 = 2	3 + 3 = 6	2 + 6 = 8	6 + 4 = 10	2 + 9 = 11
—	2 + 4 = 6	1 + 7 = 8	5 + 5 = 10	1 + 10 = 11
2 + 1 = 3	1 + 5 = 6	—	4 + 6 = 10	—
1 + 2 = 3	—	8 + 1 = 9	3 + 7 = 10	10 + 2 = 12
—	6 + 1 = 7	7 + 2 = 9	2 + 8 = 10	9 + 3 = 12
3 + 1 = 4	5 + 2 = 7	6 + 3 = 9	1 + 9 = 10	8 + 4 = 12
2 + 2 = 4	4 + 3 = 7	5 + 4 = 9	—	7 + 5 = 12
1 + 3 = 4	3 + 4 = 7	4 + 5 = 9	10 + 1 = 11	6 + 6 = 12
—	2 + 5 = 7	3 + 6 = 9	9 + 2 = 11	5 + 7 = 12
4 + 1 = 5	1 + 6 = 7	2 + 7 = 9	8 + 3 = 11	4 + 8 = 12
3 + 2 = 5	—	1 + 8 = 9	7 + 4 = 11	3 + 9 = 12
2 + 3 = 5	7 + 1 = 8	—	6 + 5 = 11	2 + 10 = 12
1 + 4 = 5	6 + 2 = 8	9 + 1 = 10	5 + 6 = 11	—
—	5 + 3 = 8	8 + 2 = 10	4 + 7 = 11	10 + 3 = 13
5 + 1 = 6	4 + 4 = 8	7 + 3 = 10	3 + 8 = 11	9 + 4 = 13
4 + 2 = 6	3 + 5 = 8	—	—	8 + 5 = 13

$7 + 6 = 13$	$6 + 8 = 14$	$10 + 6 = 16$	$10 + 8 = 18$
$6 + 7 = 13$	$5 + 9 = 14$	$9 + 7 = 16$	$9 + 9 = 18$
$5 + 8 = 13$	$4 + 10 = 14$	$8 + 8 = 16$	$8 + 10 = 18$
$4 + 9 = 13$	—	$7 + 9 = 16$	—
$3 + 10 = 13$	$10 + 5 = 15$	$6 + 10 = 16$	$10 + 9 = 19$
—	$9 + 6 = 15$	—	$9 + 10 = 19$
$10 + 4 = 14$	$8 + 7 = 15$	$10 + 7 = 17$	—
$9 + 5 = 14$	$7 + 8 = 15$	$9 + 8 = 17$	$10 + 10 = 20$
$8 + 6 = 14$	$6 + 9 = 15$	$8 + 9 = 17$	
$7 + 7 = 14$	$5 + 10 = 15$	$7 + 10 = 17$	

Vähennyslaskua.

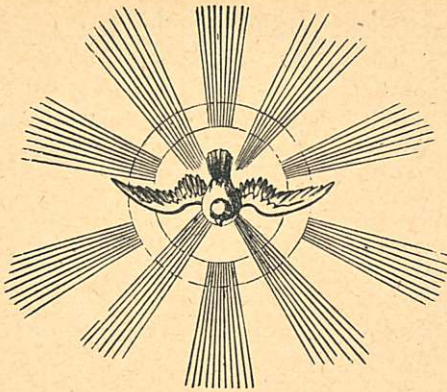
$1 - 1 = 0$	$6 - 5 = 1$	$9 - 7 = 2$	$12 - 2 = 10$	$15 - 5 = 10$
—	$6 - 6 = 0$	$9 - 8 = 1$	$12 - 3 = 9$	$15 - 6 = 9$
	—	$9 - 9 = 0$	$12 - 4 = 8$	$15 - 7 = 8$
$2 - 1 = 1$		—	$12 - 5 = 7$	$15 - 8 = 7$
$2 - 2 = 0$	$7 - 1 = 6$		$12 - 6 = 6$	$15 - 9 = 6$
—	$7 - 2 = 5$	$10 - 1 = 9$	$12 - 7 = 5$	$15 - 10 = 5$
	$7 - 3 = 4$	$10 - 2 = 8$	$12 - 8 = 4$	—
$3 - 1 = 2$	$7 - 4 = 3$	$10 - 3 = 7$	$12 - 9 = 3$	$16 - 6 = 10$
$3 - 2 = 1$	$7 - 5 = 2$	$10 - 4 = 6$	$12 - 10 = 2$	$16 - 7 = 9$
$3 - 3 = 0$	$7 - 6 = 1$	$10 - 5 = 5$	—	$16 - 8 = 8$
—	$7 - 7 = 0$	$10 - 6 = 4$		$16 - 9 = 7$
	—	$10 - 7 = 3$	$13 - 3 = 10$	$16 - 10 = 6$
$4 - 1 = 3$		$10 - 8 = 2$	$13 - 4 = 9$	—
$4 - 2 = 2$	$8 - 1 = 7$	$10 - 9 = 1$	$13 - 5 = 8$	
$4 - 3 = 1$	$8 - 2 = 6$	$10 - 10 = 0$	$13 - 6 = 7$	$17 - 7 = 10$
$4 - 4 = 0$	$8 - 3 = 5$	—	$13 - 7 = 6$	$17 - 8 = 9$
—	$8 - 4 = 4$		$13 - 8 = 5$	$17 - 9 = 8$
	$8 - 5 = 3$		$13 - 9 = 4$	$17 - 10 = 7$
$5 - 1 = 4$	$8 - 6 = 2$	$11 - 1 = 10$	$13 - 10 = 3$	—
$5 - 2 = 3$	$8 - 7 = 1$	$11 - 2 = 9$		$18 - 8 = 10$
$5 - 3 = 2$	$8 - 8 = 0$	$11 - 3 = 8$		$18 - 9 = 9$
$5 - 4 = 1$	—	$11 - 4 = 7$	$14 - 4 = 10$	$18 - 10 = 8$
$5 - 5 = 0$		$11 - 5 = 6$	$14 - 5 = 9$	—
—	$9 - 1 = 8$	$11 - 6 = 5$	$14 - 6 = 8$	
	$9 - 2 = 7$	$11 - 7 = 4$	$14 - 7 = 7$	$19 - 9 = 10$
$6 - 1 = 5$	$9 - 3 = 6$	$11 - 8 = 3$	$14 - 8 = 6$	$19 - 10 = 9$
$6 - 2 = 4$	$9 - 4 = 5$	$11 - 9 = 2$	$14 - 9 = 5$	—
$6 - 3 = 3$	$9 - 5 = 4$	$11 - 10 = 1$	$14 - 10 = 4$	
$6 - 4 = 2$	$9 - 6 = 3$			$20 - 10 = 10$

Kertolaskua.

1.1=1	1.2=2	1.3=3	1.4=4	1.5=5
2.1=2	2.2=4	2.3=6	2.4=8	2.5=10
3.1=3	3.2=6	3.3=9	3.4=12	3.5=15
4.1=4	4.2=8	4.3=12	4.4=16	4.5=20
5.1=5	5.2=10	5.3=15	5.4=20	5.5=25
6.1=6	6.2=12	6.3=18	6.4=24	6.5=30
7.1=7	7.2=14	7.3=21	7.4=28	7.5=35
8.1=8	8.2=16	8.3=24	8.4=32	8.5=40
9.1=9	9.2=18	9.3=27	9.4=36	9.5=45
10.1=10	10.2=20	10.3=30	10.4=40	10.5=50
1.6=6	1.7=7	1.8=8	1.9=9	1.10=10
2.6=12	2.7=14	2.8=16	2.9=18	2.10=20
3.6=18	3.7=21	3.8=24	3.9=27	3.10=30
4.6=24	4.7=28	4.8=32	4.9=36	4.10=40
5.6=30	5.7=35	5.8=40	5.9=45	5.10=50
6.6=36	6.7=42	6.8=48	6.9=54	6.10=60
7.6=42	7.7=49	7.8=56	7.9=63	7.10=70
8.6=48	8.7=56	8.8=64	8.9=72	8.10=80
9.6=54	9.7=63	9.8=72	9.9=81	9.10=90
10.6=60	10.7=70	10.8=80	10.9=90	10.10=100

Jakolaskua.

1:1=1	2:2=1	3:3=1	4:4=1	5:5=1
2:1=2	4:2=2	6:3=2	8:4=2	10:5=2
3:1=3	6:2=3	9:3=3	12:4=3	15:5=3
4:1=4	8:2=4	12:3=4	16:4=4	20:5=4
5:1=5	10:2=5	15:3=5	20:4=5	25:5=5
6:1=6	12:2=6	18:3=6	24:4=6	30:5=6
7:1=7	14:2=7	21:3=7	28:4=7	35:5=7
8:1=8	16:2=8	24:3=8	32:4=8	40:5=8
9:1=9	18:2=9	27:3=9	36:4=9	45:5=9
10:1=10	20:2=10	30:3=10	40:4=10	50:5=10
6:6=1	7:7=1	8:8=1	9:9=1	10:10=1
12:6=2	14:7=2	16:8=2	18:9=2	20:10=2
18:6=3	21:7=3	24:8=3	27:9=3	30:10=3
24:6=4	28:7=4	32:8=4	34:9=4	40:10=4
30:6=5	35:7=5	40:8=5	45:9=5	50:10=5
36:6=6	42:7=6	48:8=6	54:9=6	60:10=6
42:6=7	49:7=7	56:8=7	63:9=7	70:10=7
48:6=8	56:7=8	64:8=8	72:9=8	80:10=8
54:6=9	63:7=9	72:8=9	81:9=9	90:10=9
60:6=10	70:7=10	80:8=10	90:9=10	100:10=10



Herran rukous.

Isä meidän, joka olet taiwaisja. Pyhitetty olkoon Sinun nimesi. Tulfoon Sinun waltakuntasi. Tapahdufoon Sinun tahtosi maan päällä, niin kuin taiwaassa. Anna meille tänäpäiwänä meidän jokapäiwäinen leipämme. Ja anna meille anteeksi meidän syntimme, niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet. Äläkä johdata meitä kiusaukseen. Waan päästä meidät pahasta. Sillä Sinun on waltakunta ja woima ja kunnia iankaikkisesti. Amen.

Ämmu- ja iltarukous.

Minä kiitän Sinua, Jumala, rakas taiwaallinen Isäni, Jeesuksen Kristuksen, Sinun rakkaan Poikasi, kautta, että minun tänä yönä kaikesta wahingosta ja waarasta armollisesti warjellut olet; ja rukoilin Sinua: anna minulle anteeksi kaikki minun syntini, ja warjele minua armollisesti tänä päiwänä synneistä ja kaikesta pahasta, niin että minun elämäni ja kaikki minun työni Sinulle kelpaisiivat. Minä annan itseni, ruumiini ja sieluni, ja kaikki, mitä minulla on, Sinun haltuusi ja huomaasi. Sinun pyhät enkelisi olkoot minun



kansjani, Sinun Pyhä Henkesi walaiskoon ja hallitkoon minua, ettei paha wihollinen minusta mitään woittaisi. Amen.

Minä kiitän Sinua, Jumala, rakas taiwaallinen Isäni, Jeesuksen Kristuksen, Sinun rakkaan Poikasi, kautta, että minun tänä päivänä kaikesta wahingosta ja waarasta armollisesti warjellut olet; ja rukoilen Sinua: anna minulle anteeksi kaikki minun syntini, ja warjele minua armollisesti tänä yönä synneistä ja kaikesta pahasta, niin että minun elämäni ja kaikki minun työni Sinulle kelpaisivat. Minä annan itseni, ruumiini ja sieluni, ja kaikki, mitä minulla on, Sinun haltuusi ja huomaasi. Sinun pyhät enkelisi olkoot minun kansjani, Sinun Pyhä Henkesi walaiskoon ja hallitkoon minua, ettei paha wihollinen minusta mitään woittaisi. Amen.

Siunaus ruualle käydessä.

Herra Jumala, taiwaallinen Isä! Siunaa meitä ja näitä Sinun lahjojasi, jotka Sinä meille ruumiin rawinnoksi armollisesti antanut olet; ja anna pyhä armosi, että me kohtuullisesti ja mieltäsi rikkomatta niitä nautitsisimme! Sinun Poikasi, Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta. Amen.

Kiitos ruuan jälkeen.

Kiittäkäämme Herraa, sillä hän on hyvä ja hänen laupeutensa pysyy iankaikkisesti; joka eläimille antaa heidän ruokansa ja kaarneen pojillekin, jotka häntä awuksensa huutawat! Kunnia olkoon Isälle ja Pojalle ja Pyhälle Hengelle, niinkuin alusta on ollut, nyt ja aina, iankaikkisesta iankaikkiseen! Amen.

Lasten rukous.

Herra Jumala, taiwaallinen Isä! Me rukoilemme Sinua, rakkaan Poikasi Jeesuksen Kristuksen tähden: anna meille pyhä armosi, että me oikeassa uskosssa, hywisissä tawoisissa ja opissa päivä päiväältä kasvaisimme ja lisääntyisimme. Warjele ja suojele meitä, wanhempiamme ja esivaltaamme tänä päivänä synnistä, wahingosta ja kaikesta pahasta! Amen.

Herran siunaus.

Herra siunatkoon meitä ja warjellkoon meitä. Herra walistatkoon kaswonja meidän päällemme ja olkoon meille armollinen. Herra kääntäköön kaswonja meidän puoleemme ja antakoon meille rauhan. Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen.

Jumalan kymmenen käskyä.

1. Minä olen Herra, sinun Jumalasi. Älköön sinulla olko muita jumalia.
2. Älä turhaan lausu Herran, sinun Jumalasi, nimeä; sillä ei Herra jätä sitä rankaisematta, joka turhaan lausuu hänen nimensä.
3. Muista pyhittää lepopäivä.
4. Kunnioita isääsi ja äitiäsi, että menestyisit ja kauwan eläisit maan päällä.
5. Älä tapa.
6. Älä tee huorin.
7. Älä warasta.
8. Älä sano wäärää todistusta lähimmäisestäsi.
9. Älä himoitse lähimmäisesi huonetta.
10. Älä himoitse lähimmäisesi awiopuolisoa, palkollisia, tarjaa äläkä mitään hänen omaansa.

Belkää ja rakasta Jumalaa ja pidä hänen käskynsä; sillä näin sanoo hän:

Minä, Herra sinun Jumalasi, olen kiiwas Jumala, joka koston ijäin pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen, niille, jotka minua wihaawat; mutta teen laupeuden tuhansille, jotka minua rakastawat ja pitävät minun käskyni.

Uskontunnustus.

Minä uskon Jumalaan, Isään kaikkiwaltiaaseen, taiwaan ja maan Luojaan.

Ja Jeesukseen Kristukseen, hänen ainoaan Poikaansa, meidän Her-raamme; joka siki Pyhästä Hengestä; syntyi neitsyestä, Mariasta; kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiinnaulittiin, kuoli ja haudattiin; astui alas tuonelaan; kolmantena päivänä nousi kuolleista; astui ylös taiwaisiin; istuu Jumalan, Isän kaikkiwaltiaan, oikealla puolella; sieltä on tulewa tuomitsemaan eläviä ja kuolleita.

Ja Pyhään Henkeen; pyhän, yhteisen seurakunnan, pyhän yhteyden, syntein anteeksi saamisen, ruumiin ylösnousemisen ja iankaik-kisen elämän. Amen.

Kirjoituskirjaimet.

Viivaa paperisi tahi vihkosi sivut tämmöisiksi kuin nämäkin sivut ovat viivatut. Kirjoita sitten näitä kirjaimia, sanoja ja lauseita kutakin niin monta kertaa, että ne opit hyvin kirjoittamaan.

i:	<i>i ii u: uu ui</i>
l:	<i>l luu luuli iili ui</i>
t:	<i>t tuuli tuttu tuli</i>
n:	<i>n niini lintu tuli</i>
m:	<i>m nimi mimmii ui</i>
h:	<i>h hiili huuli huttu</i>
p:	<i>p puu tuppi lippu</i>
r:	<i>r rumpu hiiri riiki</i>
v:	<i>v vipu rivi piiri</i>
j:	<i>j juttu juuri muju</i>
y:	<i>y jyrä pyy viiktyy</i>
s:	<i>s susi tuli syfi sylvä</i>

O: o ovi orpo holhoo.

Ö: ö öjy. pöttö. yö. yö.

A: a arvain. aamu. ala.

Ä: ä äiti. ääni. väärä.

D: d äidit. tädit. pidot.

G: g ongim. tangat. hangot.

E: e etevä. menä. penger.

R: r. virrat. orret. parta.

K: k. kokko. ukko. eukko.

S: s. sisko. rastas. vastaa.

O: O. Olli onkii ahvenia.

Ö: Ö. Oilla tähdet näkyvät.

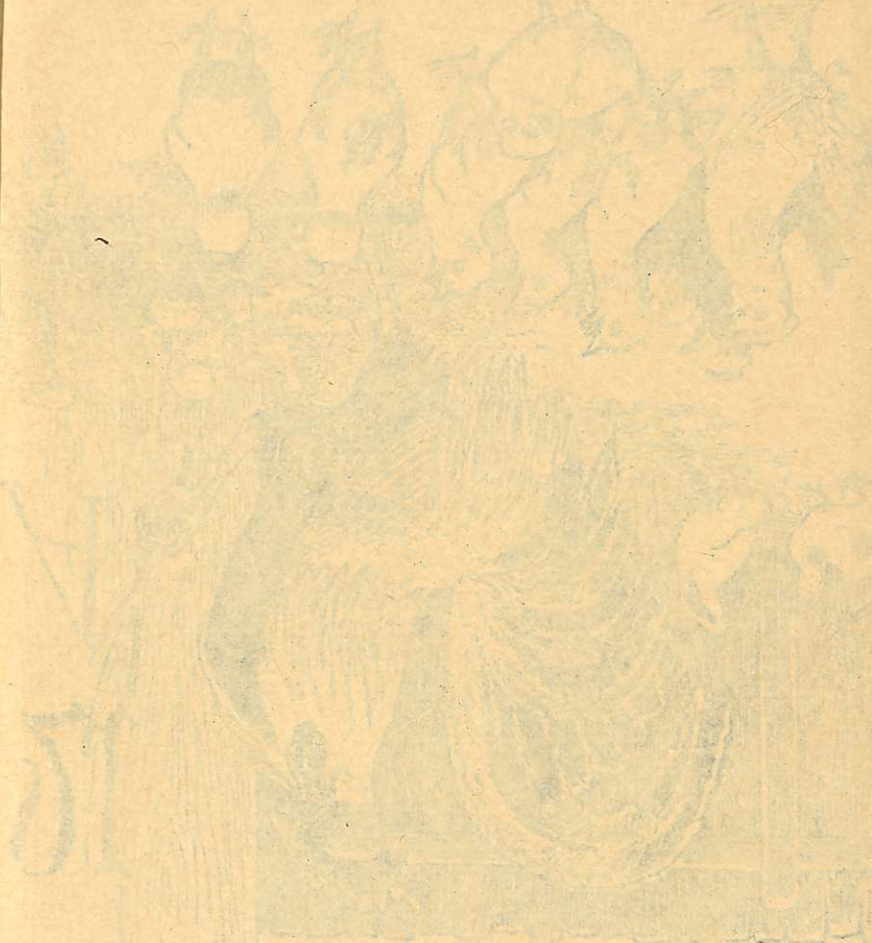
A: A. tamulla heräämme.

Ä: *Ä. Älä unohda äitiäsi.*
 N: *N. Nuoruus on opin aika.*
 M: *M. Maailma on avara.*
 V: *V. Valma on soma nimi.*
 W: *W. Witu vierijan maasta.*
 J: *J. Joulu on ilojuhla.*
 I: *I. Ikävä on isättä elää.*
 K: *K. Koti on kallis kullekin.*
 H: *H. Hemmonnuttää heinää.*
 T: *T. Työmiehen kunnia.*
 P: *P. Paha pahalla palkka.*
 R: *R. Riita kaikki raastaa.*
 U: *U. Uni voimat virkistää.*

Y:	Y. Yöön meillä levon aika
S:	S. Sanassansa mies pysyy
L:	L. Paula lasna ollessasi
E:	E. Etenpäin elävä pyrkii
Bb:	B. b. Biblia. Babylon
Cc:	C. c. Cecilia. Charlotta
Dd:	D. d. David. Daniel
Ff:	F. f. Fredrik. Serafia
Gg:	G. g. Gustaf. Augusta
Qq:	Q. q. Qvist. Rosengvist
Xx:	X. x. Xerxes. Alexander
Zz:	Z. z. Zuleima. Zulamith
	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Agiset 1.

LIBRARY



Stephenson
London

MB 6891

SATUPIRTTI

Sarja kirjasia lapsille.

Useimmat ovat kuvallisia. Hinta vain 20 p.

1. Selma Lagerlöf: **Kultasydän.**
2. Arthur Ransome: **Pientä metsän väkeä.**
3. Anna Sahlstén: **Joulutonttujen luona.**
4. " " **Pikku Kertun joulu.**
5. Juhani Aho: **Kolme lastua lapsille.**
6. Z. Topelius: **Jaloa kylvöä.**
7. Anni Swan: **Jänis Vemmelsäären seikkailuja I.**
8. " " " " **II.**
9. " " " " **III.**
10. **Intiaanien taru Hiawathasta.**
11. **Sindbadin merkilliset matkat.**
12. **Leikkejä pienille lapsille.**
13. **Kuninkaallinen lootus.**
14. Anna Sahlstén: **Nukkekaupassa.**
15. " " **Joulutunnelma.**

Tunnettua lasten kirjasarjaa

TÄTI KERTOO...

on ilmestynyt seuraavat kymmenen kirjasta:

I. Mrs G. S. Reaney, **Pikku Ville.** — II. Mrs G. S. Reaney, **Meggyn koti.** — III. Mrs G. S. Reaney, **Koditon.** — IV. A. Volmar, **Jouluaatto.** — V. L. S., **Suuri syntymäpäivä.** — VI. **Murtunut katto. Vangin joulu.** Kaksi kertemusta. — VII. Selma Lagerlöf, **Punatulkku.** — Rosen, **Mummon hienointa kultaa.** Kuvilla kaunistettu. — VIII. Runa, **Katri.** Kertomus. — IX. Hanna Försterus-Segerstråle, **Liisan väri-laatikko.** Kuvitettu. — X. A. Volmar, **Äidin seitsikko.**

Jokainen on erikseen myytävänä. Hinta on vain 25 p.

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ